

yazgi

Vampir Mektupları'nın
3. kitabı

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice

Yazgi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Yazgi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampir Mektupları)

YAZGI kitabında (Vampir Mektupları"ın 4. kitabı), Caitlin Paine uyandığında kendini geçmiste bulur. Bir mezarlıkta, köylülerden kaçmakta ve İtalya Umbria"nın kırsal bölgesi olan Assisi"nin eski geçitlerinde sığınacak bir yer aramaktadır. Orada, kaderini ve görevini öğrenir: Babasının insanlığı kurtarmak için gerekli olan eski vampir Zirhini bulmak. Ancak Caitlin"ın kalbi hala aski için özlem duymaktadır: Caleb. Geçmişe yolculuklarında onun hayatta kalıp kalmadığını umutsuzca bilmek ister. Görevi nedeniyle Floransa"ya gitmek zorunda olduğunu öğrenir lakin kalbinin sesini dinlemek istiyorsa Venedik"e gitmelidir. Venedik"i seçer. Caitlin karşılaştığı şey karşısında saskına dönmüştür. 18. Yüzyilin Venedik"i gerçeküstü bir yerdir, erkekler ve kadınlar süslü elbiseler giymiş, maskeler takmış, sonsuz ve savurgan bir partiyi kutlamaktadır. Bazı yakın arkadaşlarını bulacak, onlarla buluşacak ve tekrar cadılar meclisine katılacak olmaktan dolayı heyecanlıdır. Ve yılın en önemli kostüm balosu olan ve tekrar Caleb"i bulmayı umduğu Büyük Venedik Balosunda onlara katılacak olmaktan dolayı büyük heyecan duyar. Ancak Caitlin geçmişe gidebilen tek kişi değildir: Kyle da kısa bir süre içinde gelir ve onun pesine düşer kesin olarak öldürmeye kararlıdır. Sam de gelir ve çok geç olmadan kız kardeşini kurtarmaya kararlıdır. Baloda, Caitlin her yerde arar ancak Caleb"den hiçbir iz bulamaz. Bu, son dansa kadar böyle devam eder. Kalbini çalan maskeli bir adamla dans eder ve onun Caleb olduğuna emindir. Ancak esler değişince onu tekrar kaybeder. Ya da kaybetmez mi? Caitlin kısa süre hayatının iki aski arasında kalmış ve yapacağı seçim konusunda dikkatli olması gerektiğini anlar. İstedigi şeyi seçerkenki mutluluğu trajedi ve kalp kırıklığına dönebilir. Can alıcı, aksiyon yüklü sonda Caitlin, kendisini Roma"nın su ana kadar var olan en güçlü vampir meclisi olan eski vampir meclisinin yani gerçek şeytanın karşısında bulur. Kendi hayatı için savaşacağından hayatta kalmak için tüm yeteneklerini kullanmalıdır. Eğer sevdiği kişiyi kurtarmak istiyorsa her zamankinden daha çok fedakarlıkta bulunmak zorunda kalacaktır. "YAZGI, Vampir Mektupları serisinin 4. kitabıdır ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacak. Morgan Rice okuyucuları bağlayan muhteşem bir iş yapmış. İyi yazılmış bir hikaye. Aksiyon yüklü bu kitaptaki dönemeçler ve olaylar

sonuna kadar sizi kitaba bagli tutar. Hikaye boyunca o kadar çok önemli olay ve heyecan verici gelismeler var ki dikkatinizi sürekli üzerinde tutmayı basariyor. Ana karakter Caitlin, gelisiyor ve olgunlasiyor. Ayrica eski karakterlerin sunus ve konuya karistirilma seklini de sevdim. Mükemmel macera/ask romani! " --The Romance Reviews. "Hikayelerin gelisme seklini çok begeniyorum. Karakterlerin büyümesini ve kendileri ve birbirleri hakkında yeni seyler öğrenmesini izlemekten keyif aliyorum. YAZGI büyük bir hikayeydi. Sizi gerçekten içine çekiyor! Bu kitapta kimi destekleyeceğimi bilemedim. Ve yine Major Cliffhanger! ! ! Aman Allah"im, bir sonraki kitaba baslamak için sabirsizlanıyorum! Ileride neler olacağını derhal öğrenmeliyim. Daha önce söylediğim gibi, TÜM SERIYI alin! Hepsini kısa bir sürede bitirebilirsiniz. Bu kitaplar genç yetiskin serileridir. 30 yasina yeni girdim, bu kadar sevdiğim az sayıda genç yetiskin serisi kitapları var ve bunlar da kesinlikle o listede! OKUYUN! OKUYUN! Unutmayın OKUYUN! " --wrevampsromance. org Morgan Rice'in en çok satan serisi, THE SURVIVAL ÜÇLEMESİ, gelecegi anlatan bu roman Morgan Rice'in A QUEST OF HEROES (Kitap 1) kitabi ile baslayan çok satan serisi THE SORCERER"S RING gibi simdi Amazondan ücretsiz olarak indirilmektedir!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Birinci Bölüm	11
İkinci Bölüm	16
Üçüncü Bölüm	18
Dördüncü Bölüm	22
Bölüm Beş	25
Altıncı Bölüm	29
Конец ознакомительного фрагмента.	34

Morgan Rice

YAZGI Vampir Mektupları'nın 4. kitabı

“YAZGI, Vampire journals serisinin 4. kitabıdır ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacak. Morgan Rice okuyucuları bağlayan muhteşem bir iş yapmış.. İyi yazılmış bir hikaye. Aksiyon yüklü bu kitaptaki dönemeçler ve olaylar sonuna kadar sizi kitaba bağlı tutar. Hikaye boyunca o kadar çok önemli olay ve heyecan verici gelişmeler var ki dikkatinizi sürekli üzerinde tutmayı başarıyor. Ana karakter Caitlin, gelişiyor ve olgunlaşıyor. Ayrıca eski karakterlerin sunuş ve konuya karıştırılma şeklini de sevdim.. Mükemmel macera/aşk romanı!”

--*The Romance Reviews*

“Hikayelerin gelişme şeklini çok beğeniyorum. Karakterlerin büyümesini ve kendileri ve birbirleri hakkında yeni şeyler öğrenmesini izlemekten keyif alıyorum.. YAZGI büyük bir hikayeydi. Sizi gerçekten içine çekiyor! Bu kitapta kimi destekleyeceğimi bilemedim. Ve yine Major Cliffhanger!!! Aman Allah'ım, bir sonraki kitaba başlamak için sabırsızlanıyorum! İleride neler olacağını derhal öğrenmeliyim. Daha önce söylediğim gibi, TÜM SERİYİ alın! Hepsini kısa bir sürede bitirebilirsiniz. Bu kitaplar genç yetişkin serileridir. 30 yaşına yeni girdim, bu kadar sevdiğim az sayıda genç yetişkin serisi kitapları var ve bunlar da kesinlikle o listede! OKUYUN! OKUYUN! Unutmayın OKUYUN!”

--*werevampsrromance.org*

"TURNED (Dönüşüm), TWILIGHT (Alacakaranlık) ve VAMPIRE DIARIES (Vampir Günlükleri)'e kesinlikle rakip olacak ve son sayfaya kadar elinizden bırakamayacağınız bir kitap! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre!"

--*Vampirebooksite.com*

Morgan Rice

Morgan Rice Hakkında Morgan efsanevi fantezi serisi, çok satanlar listesinde birinci olan ve on kitaptan oluşan THE SORCERER'S RING serisinin yazarıdır. Serinin ilk kitabı A QUEST OF HEROES ise ücretsiz indirilebilir!

Morgan Rice altı dile çevrilen ve on kitaptan oluşan yetişkin gençlere daha fazla hitap eden en çok satanlar listesinde birinci sırada olan VAMPIR MEKTUPLARI serisinin yazarıdır.

Morgan ayrıca gene çok satanlar listesinde olan kıyamet sonrası anlatan etkileyici THE SURVIVAL TRILOGY üçlemesinin ilk iki kitabı olan ARENA ONE ve ARENA TWO'nun da yazarıdır. Morgan yorumlarınızı dört gözle bekliyor, istediğiniz zaman iletişim kurabilirsiniz.

www.morganricebooks.com

YAZARIN KİTAPLARI

THE SORCERER'S RING

Kahramanların Görevi

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)

A VOW OF GLORY (Book #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)
A GRANT OF ARMS (Book #8)
A SKY OF SPELLS (Book #9)
A SEA OF SHIELDS (Book #10)
A REIGN OF STEEL (Book #11)
A LAND OF FIRE (Book #12)
A RULE OF QUEENS (Book #13)
AN OATH OF BROTHERS (Book #14)

THE SURVIVAL TRILOGY

ARENA ONE (Book #1) **Arena Bir Köletüccarları Üçlemesi**
ARENA TWO (Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS

TURNED (Book #1): **Dönüşüm**
LOVED (Book #2) **Sevilmiş**
BETRAYED (Book #3): **Aldatılmış**
DESTINED (Book #4) **Yazgı**
DESIRED (Book #5)
BETROTHED (Book #6)
VOWED (Book #7)
FOUND (Book #8)
RESURRECTED (Book #9)
CRAVED (Book #10)
FATED (Book #11)

[Lista!](#)

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © 2014 by Morgan Rice

Tüm hakları saklıdır. U.S. Copyright Act of 1976 (Birleşik Devletler Telif Anlaşması) izni haricinde, yazarın izni olmaksızın bu yayının bir bölümünün ya da tamamının hiç bir şekilde ya da hiç bir amaçla yeniden yayınlanması, kopyalanması, dağıtılması ve aktarılması yasaktır. Bu e-kitap sadece sizin kişisel zevkiniz için ruhsatlandırılmıştır. Bu e-kitap diğer kişilere tekrar satılamaz veya girilemez. Eğer bu kitabı başkaları ile de paylaşmak istiyorsanız lütfen her biri için ek kopyayı satın almalısınız. Eğer kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen kitabı iade edip başka bir kopya satın alınız. Yazarın yoğun çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Kitap tamamen kurgudan oluşmaktadır. İsimler, karakterler, meslekler, organizasyonlar, mekanlar ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Ölü ya da diri gerçek herhangi biri ile olan benzeşme tamamen tesadüfîdir.

Sonsuz Kitap: 86 1. Baskı: Aralık 2012 ISBN: 978-605-384-549-2 **Yayıncı Sertifika No: 16238** Yazar: Morgan Rice Çeviri: Emrah Saraçoğlu Yayın Yönetmeni: Ender Haluk

Derince Görsel Yönetmen: Faruk Derince Yayın Koordinatörü: Ceylan Türk İç Tasarım: Tuğçe Gülen Baskı: Melisa Matbaacılık Matbaa Sertifika No: 12088 Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa/İSTANBUL YAKAMOZ KİTAP © MORGAN RICE Orijinal Adı: Destined-The Vampire Journals Copyright © Morgan Rice. arafından yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz. *Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır. YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP*

GERÇEK:

Rivayete göre 2009 yılında Venedik göleti üzerindeki Lazzaretto Nuovo denen küçük adada, bozulmamış bir vampir cesedi bulundu.16. yüzyıldaki salgında ölen kadın vampir, ağzında bir kalıpla gömülmüştü. Bu, vampirlerin Kara Ölüm* gibi salgınlarnın arkasında oldukları yolundaki Orta Çağ inancını destekler nitelikte.

GERÇEK:

1700'lerin Venedik'i dünyadaki başka hiçbir yere benzemiyordu. Dünyanın her yanından insanlar müsrif partilere ve balolara katılıp zarif elbiseler ve maskeler kuşanmak için oraya üşüşürlerdi. İnsanların sokakta kostümlü halde dolaşması serbestti. Tarihte ilk kez, cinsiyet eşitsizliği sayfalardan silinmişti. Önceden otorite tarafından sindirilmiş olan kadınlar, şimdi erkek kılığına girip canlarının istediği yere erişebiliyordu.

*“Ah aşkıım! Karıcığım!
Ölüm, hani şu senin nefesini solduran
Güzelliğine ilişememiş henüz
Zapt edememiş seni, güzelliğinin nişanıdır hâlâ duran
Dudaklarının ve yanaklarının şu al kırmızısı...”*

--William Shakespeare, Romeo ve Juliet

Birinci Bölüm

Assisi, Umbria (İtalya)
(1790)

Caitlin Pane simsiyah bir karanlığın içinde yavaşça uyan- dı. Gözlerini açıp nerede olduğunu anlamaya çalıştıysa da fayda etmedi. Ellerini, kollarını hareket ettiremiyordu. Yumuşak bir dokunun içine batmış, onunla kaplanmış ol- duğunu hissediyordu ve ne olduğunu çıkartamıyordu. Ağır- dı ve bir şey onu aşağı çekiyordu, her geçen saniyeyle birlikte gömülüyordu. Nefes almaya çalıştığında burun deliklerinin tıkalı olduğunu fark etti.

Telaşa kapılan Caitlin ağzından derin bir nefes almaya ça- lıştı, ne var ki buna kalkışır kalkışmaz boğazının içine bir şe- yin oturduğunu hissetti. Kokusu burnunu kapladı ve nihayet onun ne olduğunu anladı: Toprak. Toprağa gömülmüştü; toprak yüzünü, gözlerini ve burnunu kaplıyor; ağzının içine giriyordu. Onu aşağı çekiyordu, her saniye ağırlaşıyor, hava almasını engelliyordu.

Ne nefes alabilen ne de görebilen Caitlin'in vücudunu bir telaş kapladı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ancak onlar da ağırlaşmıştı. Tüm gücüyle mücadele etti ve sonunda kollarını az da olsa kaldıracılmayı başardı; sonra onları gittikçe daha yukarı kaldırdı. Toprağı deldi ve elleri havayla buluştu. Taze bir güçle tekrar tüm gayretiyle çırpındı, üstündeki toprağı çılgın gibi eşelemeye ve atma- ya çalıştı. Oturur pozisyona geçmeyi başardı, her yanından toprak dökülüyordu. Yüzüne, kirpiklerine, ağzının içine ve burnuna bulaşmış kiri temizledi. Kendini kaybetmiş bir şe- kilde iki elini kullanıyordu ve nihayet nefes almasına yetecek kadar temizlenmeyi başarabilirdi.

Yutkunarak derin derin nefes aldı, içine çektiği oksijen için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Nefes alırken ciğerlerini parçalarcasına öksürmeye başladı, ağzı ve burnuna girmiş toprağı dışarı çıkardı.

Caitlin görebilecek kadar göz kapaklarını araladı. Gün batıyordu. Kırsal bir bölgedeydi. Küçük, kırsal bir mezar- lıkta bir toprak tepeliğine gömülmüş yatıyordu. Kafasını kaldırdığında şaşkın halde ona bakmakta olan üstü başı dö- küntü bir düzine aylak köylünün suratlarını gördü. Arka- sında mezar kazıcı duruyordu; göbekli adam toprak atmaya henüz bırakmamış, hâlâ durumu fark etmemişti. Hatta eği- lip küreğindeki kiri onun tarafına doğru atarken o yana bile bakmıyordu.

Daha Caitlin'in tepki vermesine kalmadan bir kürek do- lusu toprak tam suratına isabet ederek gözlerini ve burnunu kapladı. Kafasını silkeleyip daha dik bir şekilde oturdu, ba- caklarını hareket ettirerek taze ve ağır toprağın altından çıkmak için elinden gelen çabayı sarf ediyordu. Sonunda mezar kazıcı onu fark etti. Tam yeni bir kürek toprak atıyordu ki onu gördü ve geri sıçradı. Elindeki kürek yavaşça kaydı ve adam birkaç adım geri çekildi.

Köylülerin birinden gelen çığlık sessizliği bozdu. Caitlin'in cesedi olması gereken şeyin o anda toprağın üstüne çıkışı- na bakan, batıl inançlı yaşlı bir kadının çığırkan feryadı... Haykırış durmak bilmiyordu.

Diğer köylülerin tepkileri birbirinden farklıydı. Birka- çı arkasını dönüp koşarak kaçtı. Bazıları sadece ağızlarını elleriyle kapamakla yetinmişti. Tek bir kelime edemeyecek haldeydiler. Caitlin'e

doğru birkaç ihtiyatlı adım attılar; Caitlin onların yüzlerindeki ifadeden, elleriyle havaya kal- dırdıkları çiftçi aletlerinden saldırmaya hazırlandıklarını anlayabiliyordu.

Neredeyim ben, diye sordu kendine ümitsizce. *Bu insanlar kim?* Dünyası ne kadar şaşmış olursa olsun, Caitlin'in aklı hızlı hareket etmesi gerektiğini fark edecek kadar yerindey- di. Sinirli bir şekilde tırmalayarak bacaklarını yere yapışık tutan toprağı fırlattı. Ne var ki toprak ıslak ve ağırdı. Bu ona kardeşi Sam ile beraber kumsaldayken onun tarafından gö- müldüğü zamanı hatırlattı. O zaman da kımıldayamamıştı. Ona kendisini salıvermesi için yalvarmış ama Sam onu saat- ler boyu öylece tutmuştu.

Öyle çaresiz, öyle kapana kısılmış hissediyordu ki kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Vampir kuvvetinin nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Artık sadece bir insan mıydı yani? Öyleymiş gibi geliyordu. Ölümlü, zayıf. Tıpkı diğer herkes gibi. Aniden kalbini bir korku sardı.

“Lütfen biri bana yardım etsin!” diye bağırdı Caitlin, kalabalık içindeki kadınlardan biriyle göz göze gelmeye çalışıp, sevimli bir surat bulmayı umarak. Fakat sadece şok olmuş ve korku dolu bakışlarla karşılaştı.

Çiftçi aletlerini havaya kaldırmış öfkeli bir erkek topluluğu ona doğru yaklaşmaktaydı. Fazla zamanı yoktu. Doğrudan onlara seslenmeyi denedi.

“Lütfen!” diye bağırdı. “Düşündüğünüz gibi değil! Size zarar vermek niyetinde değilim. Lütfen canımı acıtmayın. Buradan çıkmama yardım edin!” Fakat bu onları yüreklendirmekten başka bir işe yaramamış gibi gözüküyordu.

“Öldürün şu vampiri!” diye bağırdı kalabalığın içinden bir köylü. “Onu tekrar öldürün!” Bu bağırtı coşkulu haykırımlarla karşılık bulmuştu. Kalabalık, Caitlin’i ölü istiyordu. Diğerlerinden daha cesur olan, cüsseli, yabani bir köylü iki adım kadar yanına yanaştı. Caitlin hiddet dolu bir bakış atmasının akabinde baltasını yukarı kaldırdı. Caitlin onun tam yüzüne nişan aldığını görebiliyordu.

Adam, “Bu sefer öleceksin!” diye bağırdı son vuruşunun hemen öncesinde.

Caitlin gözlerini kapadı ve derinlerinde saklanan gücü çağırdı. İçinden gelen ilkel bir hiddet, ayak parmaklarından göğsüne doğru yükselip vücudunu sardı. Ateş gibi yanıyor- du. Bu şekilde ölmesi, saldırıya uğraması, bu denli çaresiz olması *hiç de adil değildi*. Oysa köylülere hiçbir şey yapmamıştı. Hiddeti alev alacak kadar yükselirken kafasının içi *hiç de adil değil* diye yankılanıyordu.

Tam köylü baltasını dosdoğru suratına sallamıştı ki Caitlin ihtiyacı olan kuvvet dalgasının geldiğini hissetti. Tek bir hareketle toprağın içinden sıçrayıp ayaklarının üstüne dikildi ve baltayı sapının ortasından yakaladı.

Caitlin kalabalığın dehşete düştüğünü, nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu; irkilmişlerdi. Birkaç adım geri çekildiler. Baltanın sapı hâlâ elindeyken gözünü çevirdiğinde yabani adamın yüzünün apaçık bir korku ifadesine büründüğünü gördü. Onun hamle yapmasına izin vermeden Caitlin baltayı elinden kaptı, geri çekildi ve adamın göğsüne sert bir tekme attı. Adam uçarak havada altı metre geri gitti ve köylülerin oluşturduğu kalabalığın içine düşerek kendiyle beraber birkaç tanesini daha yere serdi.

Caitlin baltayı havaya kaldırdı, onlara doğru birkaç adım attı ve takınabileceği en vahşi ifadeyi takınarak hırladı. Korku içindeki köylüler yüzlerini elleriyle kapayıp çığlık attılar. Bazıları ağaçlıklara doğru koşmaya başladı, geri kalanlar ise sindiler.

İşte bu Caitlin’in istediği neticeydi. Onları afallatacak kadar korkutmuştu. Baltayı yere bırakıp koşarak gün batımına doğru uzaklaştı. Koştuğu sırada vampir güçlerinin geri gelmesini, birden havalanarak buradan uzaklaşması için kanatlarının açılmasını bekliyor ve umuyordu. Ne var ki o kadar şanslı değildi. Her nedense bir türlü olmuyordu. *Onu yitirdim mi*, diye düşündü. *Artık yalnızca bir insan mıyım yeniden?*

Sadece normal bir insan hızıyla koşuyor ve bunu ne kadar arzu ederse etsin, arkasında kanat falan olduğunu hissetmiyor- du. Şimdi o da diğerleri gibi zayıf ve savunmasız mıydı yani?

Bir cevap bulmasına kalmadan arkasında bir velvenin yükseldiğini duydu. Omzundan geriye doğru baktı ve köylülerden oluşan kalabalığın onu kovaladığını gördü. Onun peşinden koşanlar ellerinde meşaleler, dipçikler ve çiftlik aletleri taşıyor, bağılıyor ve yerden taş topluyorlardı.

Lütfen Tanrım, diye yalvardı. *Lütfen bu kâbus bitsin, sadece nerede olduğumu bilinceye ve tekrardan güçlü hale gelinceye kadar.*

Caitlin aşağı doğru baktığında üstünde ne olduğunun farkına vardı. Nakışlı, zarif, uzun, siyah elbisesi boynundan ayak parmaklarına kadar uzanıyordu. Resmî bir olay- mesela bir cenaze için uygundu fakat koşmak için kesinlikle değil. Bacaklarını kısıtlıyordu. Eğilip dizinin üstünden elbiseyi yırttı. Bunun faydası dokundu, artık daha hızlı koşuyordu. Yine de yeterince hızlı değildi.

Yorulduğunu hissetti ama arkasındaki kalabalığın enerjisi de tükenecek gibi durmuyordu. Hızla yaklaşıyorlardı.

Aniden kafasının arkasında keskin bir acı hissetti, başı döndü, sendeledi. Elini uzatıp kafasına dokundu. Eli kan içindeydi. Taşlanmıştı. Yanından geçip giden bir dolu taş görünce kafasını çevirdi ve köylülerin ona taş atmakta olduklarını gördü. Bir başka taş yine acı verici bir şekilde sırtına isabet etti. Kalabalık artık yalnızca beş metre uzaktaydı.

Biraz ileride dik bir tepe gördü, üstünde kocaman bir Orta Çağ kilisesi ve manastırı vardı. Oraya doğru koştu. Orada yaşayanların yanına sığınmayı umuyordu. Fakat omuzuna gelen taşın ardından bunun boş bir çaba olduğunu fark etti. Kilise çok uzaktaydı, kan kaybediyordu ve arkasındaki kalabalık gittikçe yaklaşıyordu. Geri dönüp savaştan başka çaresi yoktu. Durumun ironik olduğunu düşündü. Başına gelen bunca şeyden sonra; tüm o vampir savaşlarından, hatta zamanda yolculuğu bile atlattıktan sonra aptal bir köylü topluluğu tarafından öldürülebilirdi.

Caitlin koşmayı bıraktı ve arkasını dönüp köylülerle yüzleşti. Ölüm kaçınılmazsa bu savaşı kazanarak olacaktır. Orada öylece dikilirken gözlerini kapadı ve derin nefes aldı. Odaklandığında etrafındaki dünya duruverdi. Çıplak ayaklarının yere kök salmış çimenlere bastığını hissedebiliyordu ve yavaşça ama kuşkuya yer bırakmayacak şekilde vahşi bir kuvvetin içinde yükselip vücudunu ele geçirdiğini hissetti. Hatırlamak istiyordu; hiddeti, içine işlemiş vahşi kuvveti hatırlamak istiyordu. Bir zamanlar eğitim görmüş ve insanüstü bir güçle dövülmüştü. Bunun geri gelmesini öyle arzu ediyordu ki! Derinlerde bir yerlerde, bir şekilde bunun halen dolaşmakta olduğunu hissediyordu. Orada dururken hayatında karşısına çıkmış bütün serseri takımlarını, pislikleri düşündü. Ona en ufak bir iyiliği çok görmüş annesini düşündü, onu ve Jonah'ı New York'un ara sokaklarında kovalayan kabadayıları hatırladı. Hudson Vadisi'ndeki ambarda karşılaştığı, Sam'in arkadaşları olan serserileri düşündü. Ve Cain'in Pollepel hakkındaki tanıtımını hatırladı. Görünüşe göre kabadayılar hiçbir zaman hiçbir yerden eksik olmuyordu. Onlardan kaçmanın hiçbir faydası dokunmamıştı. Hep yaptığı gibi karşılıklarına çıkmalı ve dövüşmeliydi.

Kafası tüm bu adaletsizliklere dalıp gitmişken içindeki hiddet büyüyüp vücudunu sardı. Önce ikiye, sonra üçe katlandı; ta ki o, damarlarının bununla dolu, kaslarının patlamak üzere olduğunu hissedinceye kadar. Topluluk iyice yaklaşmıştı. Bir köylü sopasını kaldırıp kafasına doğru salladı. Yerine gelmiş gücüyle Caitlin tam zamanında eğildi, öne yüklendi ve adamı omuzunun üstünden fırlattı. Adam metrelerce havada uçtu ve sırtüstü yere düştü. Bir başka adam büyükçe bir taş tam atmaya hazırlanıyordu ki Caitlin yerinden fırlayıp onun bileğini tutarak geriye doğru burktu. Adam çığlıklar içinde dizlerinin üstüne çöktü. Üçüncü köylü ona çapasıyla saldırdı ancak Caitlin çok hızlıydı. Kendi etrafında dönerek çapayı sallanışının yarısında yakaladı. Onu ellerinden kaptı, ters çevirdi ve adamın kafasında parçaladı. İki metre uzunluğundaki çapa tam da ihtiyacı olan şeydi. Geniş bir daire çizerek onu savurdu ve menzili dahilindeki herkesi yere yıktı, saniyeler içerisinde etrafında geniş bir alan oluşturdu. Bir köylünün büyükçe bir taşı ona doğru atma ya hazırlandığını gördü ve çapayı doğruca ona fırlattı. Çapa adamın eline isabet ederek taşı düşürmesini sağladı.

Caitlin sersemlemiş kalabalığın içine daldı ve yaşlı bir kadının elindeki meşaleyi kapıp vahşice sallamaya başladı. Uzun ve kurumuş çimlerin bir kısmını yakıverdi, pek çok köylü korku içinde geri çekilirken feryatlar koptu. Ateş duvarı yeterince genişlediğinde geri çekilip meşaleyi kalabalığa doğru fırlattı. Meşale havada uçtu ve bir adamın elbisesinin arkasına isabet edip onu ve yanındaki adamı alevler içinde bıraktı. Kalabalık çabucak ateşi söndürmek için onların etrafına toplandı.

Bu, Caitlin'in işine yaradı. Köylüler nihayet ona kaçmak için ihtiyacı olan koşma şansını verecek kadar şaşırmışlardı. Caitlin onlara zarar vermek niyetinde değildi. Sadece rahat bırakılmak istiyordu. Biraz soluklanmalı, nerede olduğunu anlamalıydı.

Arkasını dönüp tepedeki kiliseye doğru koşmaya başladı. Yepyeni bir kuvvete ve hıza sahip olduğunu hissediyor, tepesi sekerek çıkarken arkasındakileri geride bıraktığını biliyordu. Sadece kilisenin açık olmasını ve onu kabul etmesini umuyordu.

Çıplak ayaklarının altındaki çimenleri hissederek tepeden yukarı koşarken alacakaranlık çöktü ve Caitlin manastır duvarları boyunca bir sürü meşalenin yakıldığını gördü. Yaklaşınca yüksek bir istihkâm duvarının üzerinde bir gece nöbetçisi olduğunu gördü. Adam aşağı doğru ona baktığında yüzünü bir korku ifadesi kapladı. Başının üstündeki meşaleye uzandı ve bağırdı: “Vampir! Vampir!”

Ardından kilise çanları çalmaya başladı. Caitlin her tarafını meşalelerin kapladığını gördü. Çanlar çalmaya ve gece bekçisi bağırmasına devam ederken ağaçlıkların içinden her koldan insanlar çıkmaya başladı. Bir cadı avıydı bu ve hepsi ona doğru yönelmekteydiler.

Caitlin hızını arttırdı, o kadar hızlı koşuyordu ki eklemeleri ağrıtmaya başlamıştı. Nefes nefese kilisenin meşeden yapılmış kapılarına vardı. Bir tanesini hızlıca çekerek açtı ve içeri girip sert bir şekilde kapıyı kapadı. İçeriye girdikten sonra delirmişcesine etrafa bakınırken bir çoban değneği gözüne ilişti. Onu kapıp çifte kapıların arkasına yerleştirerek kapıları sürgüledi. Aynı anda kapıdan muazzam bir gümbürtü işitildi, pek çok el kapıyı yumruklamaktaydı. Kapılar sarsıldı ama açılmadı. Değnek sağlamdı, en azından şimdilik.

Caitlin çabucak içeriyi inceledi. Çok şükür ki kilise boştu. Devasa kilisenin kemerli tavanı metrelerce yükseğe uzanıyordu. Mermer zemininin üstünde yer alan yüzlerce sıra bomboştu. Uzak köşede, mihrabın üstünde bir sürü yanan meşale vardı. Kafasını çevirdiğinde salonun uzak köşesinde bir hareket gördü.

Yumruklamalar daha da şiddetlendi ve kapı sallanmaya başladı. Caitlin mihraba doğru koştu. Oraya ulaştığında haklı olduğunu anladı. Orada biri vardı. Sessizce diz çökmüş, arkasına dönük olan kişi bir rahipti. Tüm bunları nasıl olup da görmezden geldiğini, onun mevcudiyetini umursamadığını, böylesi bir zamanda kendini bu derece dua etmeye kaptırmış olduğunu Caitlin’in aklı almıyordu. Rahibin onu peşindeki topluluğa teslim etmemesini umuyordu.

“Hey!” dedi Caitlin.

Adam hiç ittifakını bozmadı. Caitlin diğer tarafına geçerek onunla yüz yüze geldi. Tıraşlı, saçları beyazlamış, yaşlı bir adamdı ve açık mavi gözleri dua etmekte olduğu sırada boşluğa bakıyordu. Kafasını kaldırıp ona bakma zahmetine bile girmiyordu. Onunla ilgili hissettiği başka bir şey daha vardı. İçinde bulunduğu şu vaziyete rağmen Caitlin onda farklı bir şeyler olduğunu sezebiliyordu. Onun kendi türünden biri, bir vampir olduğunu anladı.

Yumruklamaların gürültüsü arttı ve menteşelerden biri yerinden çıkınca Caitlin korku içinde arkaya baktı. Bu kalabalık oldukça azimli görünüyordu ve Caitlin nereye gideceğini bilmiyordu.

“Lütfen, bana yardım et!” diye yalvardı.

Adam birkaç saniye daha duasına devam etti. Sonunda ona hiç bakmadan, “Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirler ki?” dedi.

Tahtaların kırılma sesi onlara ulaşıyordu.

“Lütfen” diye üsteledi. “Beni onlara verme.”

Adam ağır ağır ayağa kalkıp kilise mihrabını işaret etti. “İşte orada” dedi. “Perdenin arkasında gizli bir kapı var. Fırla!”

Caitlin adamın parmağının gösterdiği yönü takip etti, ne var ki sadece saten bir kumaşla kaplanmış geniş bir platform görünüyordu gözüne. Kumaşı çekti ve gizli kapıyı gördü. Kapıyı açıp vücudunu ufak boşluğa soktu. Ufak bir delikten dışarıyı görebiliyordu. Rahibin hızla yan kapıya doğru gidip şaşılacak bir kuvvetle tekmeleyerek açışını seyretti. O sırada ana kapı kalabalık tarafından yıkıldı ve herkes koridora doluştu.

Caitlin çabucak perdeyi geri çekti. Onu fark etmemiş olmalarını umuyordu. Ahşap üzerindeki delikten dışarıyı izlerken kalabalığın koridor boyunca koşturarak doğruca ona gelmekte olduğunu görüyordu.

“Şu taraftan!” diye bağırdı rahip. “Vampir şu taraftan kaçtı!” Eliyle yan kapıyı işaret etti ve kalabalık doğruca onun yanından geçerek gecenin içine doğru uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra onu hiç gelmeyecekmiş gibi gözükken insan seli kiliseden çıkmış ve etraf nihayet sessizleşmişti. Rahip kapıyı kapayıp arkadan kilitleti.

Caitlin ona doğru gelmekte olan ayak seslerini duyabiliyor- du ve korkudan titreyerek, soğuk terler döke döke kapağı açtı.

Adam perdeyi çekti ve ona baktı. Nazikçe elini uzattı. “Caitlin” dedi gülümseyerek, “uzun zamandır seni bekliyor- duk biz de.”

İkinci Bölüm

Roma, 1790

Kyle karanlıkta zar zor nefes alarak ayakta duruyordu. Kısıp kalınan yerlerden daha fazla nefret ettiği pek az şey vardı, karanlıkta elini uzatıp onu çevreleyen taşı hissettiğinde terlemeye başladı. Kapana kısılmıştı. Onun için daha kötüsü olamazdı. Geri çekildi ve yumruğuyla taşın tam or- tasında bir delik açtı. Taş parçalara ayrıldığında Kyle içeri sızan gün ışığına karşı gözlerini eliyle kapadı. Eğer Kyle'ın kapana kısılmaktan daha fazla nefret ettiği bir şey varsa o da doğrudan gün ışığına maruz kalmaktı, özellikle de ten koruyucusu yokken. Çabucak molozların içinden çıkıp bir duvarın arkasına sığındı.

Kyle gözlerindeki tozu temizlerken serserim bir halde derin nefes alarak etrafını inceledi. İşte zaman yolculuğunun bu yanından nefret ediyordu: Asla nereye düşeceği- ni bilemiyordu. Bu işe yüzyıllardır kalkışmamıştı ve şayet şu hiç bitmeyen baş belası Caitlin olmasaydı, bu sefer de kalkışmazdı.

Caitlin'in New York'u terk etmesinin üstünden çok geç- memişti ki Kyle bu savaşın yalnızca kısmi olarak kazanıldı- ğının farkına vardı. Caitlin halen kayıpken, zırhın peşinden koşmaktayken asla rahat edemeyeceğini anlamıştı. Savaşı kazanmanın, tüm insan soyunu köleleştirmenin, vampir ırkının tek lideri olmanın kıyasına gelmişti oysa ki. Ancak o zavallı ufak kız yoluna taş koyuyordu. Zırh ortalıkta do- laşmaktayken asla mutlak güce erişmiş sayamazdı kendini. Onu takip edip öldürmekten başka çaresi yoktu ve bu, za- manda geri gitmesini gerektiriyorsa, onu da yapardı.

Zar zor nefes alan Kyle çabucak bir ten koruyucusu çı- karıp kollarını, boynunu ve göğsünü sardı. Etrafına bakındı ve bir anıt mezarda olduğunu fark etti. İşaretlere bakılırsa Roma'da bir yere benziyordu. *Roma*.

Asırlardır buraya gelmemişti. Mermeri kırdığında üstü başı toz olmuştu ve üstünden silkeledikleri gün ışığında ha- vada asılı duruyordu. Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı ve dışarı çıktı.

Haklıydı, burası Roma'ydı. Etrafına bakıp İtalyan servi ağaçlarını gördüğünde başka bir yerde olamayacağını anla- dı. Roma Forumu'nun tepesinde durduğunu fark etti; ye- şil çimenleri, tepeleri, vadileri ve harabe kalıntıları hafif bir eğimle önünde uzanıyordu. Bu, anılarını canlandırdı. Burası kullanılmaktayken bir sürü insanı öldürmüştü ve neredeyse bir keresinde kendisi de öldürülüyordu. Bu düşünce karşı- sında gülümsedi. İşte burası tam onun meskeniydi. Ayrıca konuşlanmak için kusursuz bir bölgeydi. Panteon çok uzak- ta değildi. Birkaç dakika içinde buranın en güçlü meclisi olan Yüce Roma Konseyi'nin yargıçlarının önünde olabilir ve istediği tüm cevapları alabilirdi. Çok geçmeden Caitlin'in nerede olduğunu bulur ve her şey yolunda giderse, onu öl- dürme iznini alırdı.

Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Sadece nezaketen, vampir etiği ve bin yıldan eski bir gelenek sebebiyle izin isteyecekti. Vam- pirlere başkasının bölgesinde birini öldürmek için her zaman izin alırdı. Eğer onu geri çevirirlerse durması mümkün de- ğildi. Böyle bir durumda karşısına çıkan herkesi öldürürdü.

Kyle derin bir nefes çektiğinde kendini evinde hissetti. Buraya en son gelişinin üstünden uzun zaman geçmişti. Çok uzun zamandır New York'ta, vampir politikasının için- de, modern bir zaman ve mekânda kısıp kalmıştı. Oysa bu onun tarzına daha uygundu. Uzaktan atları ve kirli yolları seçebiliyordu, on sekizinci yüzyıl civarında bir zamanda ol- duğunu tahmin etti. Harika. Roma kentleşmişti fakat hâlâ sağlığını koruyordu, geriye kalanlara yetişmesi için daha iki yüz yılı vardı.

Kyle üstünü başını kontrol ederken zaman yolculuğunu oldukça ucuz atlattığını gördü. Öbür yolculuklarında çok daha beter hallere düşmüş, düzelmesi için çok daha fazla zamana ihtiyaç duymuştu. Ancak bu sefer öyle olmamıştı. Şimdiye kadar hiç hissetmediği kadar güçlüydü ve harekete geçmeye hazırdı. Sanki kanatları hemencecik açılacak ve şayet canı isterse doğrudan Panteon'a uçup

planını uygula- maya koyabilecekti. Ancak o kadar da hazır olduğu söyle- nemezdi. Uzun zamandır tatil yapmamıştı ve buraya geri dönmüş olmaktan memnundu. Birazcık etrafı keşfetmek, burada olmanın neye benzediğini görmek ve hatırlamak istiyordu.

Kyle inanılmaz bir hızla tepeden aşağı sekerek indi ve neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar Forum'dan çıkıp Roma'nın kalabalık, itiş kakış sokaklarına daldı.

İki yüz yıl önce Roma'nın bu kadar kalabalık olması karşısında şaşırdı. Kyle kalabalığın içine karışırken adım- larını yavaşlatıp onların hızına uydu. Bir insan kalabalığı dolanıyordu. Zemini hâlâ topraktan olan geniş bulvar her yöne koşturan binlerce insana ev sahipliği yapıyordu. Aynı zamanda her türden ve ebattan atı, at arabalarını, fayton- ları ve nakliye araçlarını barındırıyordu. Sokaklar buram buram ter ve at pisliği kokuyordu. Kyle şimdi hepsini ha- tırlamaya başlıyordu işte... Kanalizasyon yokluğu, yıkanma alışkanlığının yokluğu, eski zamanların pis kokusu. Midesi bulanıyordu.

Kalabalık gittikçe büyüüp her ırktan ve sınıftan insanlar oradan oraya koşuştururken Kyle her bir yandan itilip kakıl- maya başladığını hissetti. Eski moda İtalyan şapkaları sa- tan mağaza vitrinleri hayretini uyandırdı. Üstü başı dökülen ufacık oğlanların ona doğru koşup meyve dilimleri satmaya çalışması onu şaşırttı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Kyle eski zamanlardan iyi hatırladığı dar ve biçimsiz bir ara yola saptı, önceki halini korumakta olduğunu umuyor- du. Öyle olduğunu görmek pek hoşuna gitti. Önündeki so- kakta duvarlara yaslanmış bir dolu fahişe yanlarından geçtiği sırada onu çağırıyordu.

İçlerinden birine yaklaşırken abartılı makyajı olan, saçları kırmızıya boyalı balık etli bir kadın ileri çıkıp yüzünü eliyle okşadı. "Hey koca oğlan" dedi. "İyi zaman geçirmek mi isti- yorsun? Cebinde ne kadarın var?"

Kyle sırttı, kolunu kadının beline dolayıp onu yan bir sokağa doğru yöneltti.

Kadın memnuniyetle ona uydu. Köşeyi döner dönmez ka- dın lafa girdi. "Soruma cevap vermedin. Cebinde ne kad...?" Bu asla sonunu getiremeyeceği bir soruydu. Daha lafını biti- remeden Kyle dişlerini boğazına saplamıştı bile. Kadın bağır- maya çalıştı fakat Kyle serbest olan eliyle ağzını kapayıp onu daha yakına çekerek kanından doyasıya içti. Damarlarında insan kanının dolaştığını ve yenilendiğini hissetti. Susamış, içi kavrulmuştu. Zaman yolculuğunda yitirdiği gücünü geri kazanması için ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Kyle kadının bedeninin gevşediğini hissetti, ihtiyacı olandan daha fazlasını alıyordu ondan. Susuzluğunu gider- diğinde kadının cansız bedeninin yere düşmesine izin verdi. Tam dönmüş ve sokaktan çıkmaya hazırlanıyordu ki devasa, tıraşsız, tek dişi eksik bir adam ona doğru yaklaştı. Keme- rinden bir hançer çıkardı. Adam önce ölü kadına, sonra da Kyle'a bakıp yüzünü buruşturdu.

"O benim malımdı" dedi adam. "Umarım bunu ödeye- cek paran vardır."

Adam, Kyle'a doğru iki adım atıp hançeri ona saplamaya çalıştı. Kyle refleksleri sayesinde kolayca yana çekilip ada- mın bileğini kavradı, tek bir hamlede geri çekti ve kolunu ortadan kırdı. Adam çılglık atmaya kalktı, ne var ki çılgılığ- ının sonu gelmeden Kyle hançeri elinden kaptı ve aynı hare- ketin bitiminde boğazını kesiverdi. Cesedin yere düşmesine izin verdi.

Kyle sapı fil dişinden olan çatallı hançere bakıp kafasını salladı. Hiç de fena değildi. Onu belindeki kemere takıp ağzında kalmış olan kanı elinin tersiyle sildi. Derin bir nefes aldı ve sonunda keyfi yerine gelmiş bir şekilde ara yoldan çıkıp sokağa geri döndü.

Ah, Roma'yı nasıl da özlemişti!

Üçüncü Bölüm

Rahip ön kapıyı ve tüm diğer girişleri sürgülerken Caitlin onu kilise koridoru boyunca takip ediyordu. Güneş batmıştı. Rahip yürürken meşaleleri yakarak geniş salonu yavaş yavaş aydınlattı.

Caitlin kafasını kaldırıp asılı duran büyük haçları fark edince burada neden bu kadar huzurlu hissettiğini anlayamadı. Vampirlerin kiliselerden ve haçlardan korkuyor olması gerekmez miydi? Ak Meclis'in New York Cloisters'daki evini ve duvarlarda sıra sıra duran haçları hatırladı. Caleb ona birtakım vampir ırklarının kiliselerine benimsediğini söylemişti. Hatta vampir ırkının tarihi ve Hristiyanlıkla olan ilişkisi üzerine uzun bir monoloğa girişmiş fakat o zamanlar ona fazlasıyla âşık olan Caitlin bu kısma pek kulak asmamıştı. Şu anda bu yüzden çok pişmandı.

Vampir rahip Caitlin'i yandaki bir kapıdan geçirdi ve Caitlin kendini taş merdivenlerden inerken buldu. Kemerli bir Orta Çağ geçidinden ilerlerlerken rahip meşaleleri yakmaya devam ediyordu.

“Geri geleceklerini sanmıyorum” dedi yürüdükleri sırada başka bir girişi kaparken. “Seni bulmak için köyü arayıp tarayacaklar ve seni bulamadıklarında evlerine geri döneceklerdir. Her zaman böyle yaparlar.”

Caitlin burada kendini güvende hissediyordu ve yarıdıkları için bu adama minnettardı. Ona neden yardım ettiğini, onun uğruna neden hayatını tehlikeye attığını merak ediyordu.

“Çünkü ben senin türündenim” dedi adam dönüp ona bakarak, gözlerinin mavisi Caitlin'i delip geçiyordu.

Caitlin diğer vampirlerin zihnine ne kadar kolay erişebileceğini sürekli unutuyordu.

“Hepimiz kiliselerden korkarız diye bir şey yok” dedi rahip onun düşüncelerine cevap vererek. “İrkimizin bölünmüş olduğunu biliyorsun. Bizim türümüz -yani iyi olan tür-kiliselere ihtiyaç duyar. Buralara yerleşiriz.”

Bir koridordan dönüp bir başka kısa merdivenden daha indiklerinde Caitlin nereye gitmekte olduklarını merak etti. Aklından o kadar fazla soru geçti ki önce hangisini soracağını bilmiyordu. “Neredeyim ben?” diye sordu ve tam o anda fark etti ki tanışmalarından beri bu ona söylediği ilk şeydi. Aklındaki tüm sorular bir çırpıda dökülüyordu. “Hangi ülkedeyim? Hangi yıldayız?”

Yürümeye devam ederlerken rahip gülümsedi. Yüzündeki ince çizgiler iyice belirginleşmişti. Kısa, narin, beyaz saçlı, tıraşlı ve büyükbaba görünümlü bir adamdı. Rahiplere has zarif bir örtü kuşanmıştı ve bir vampir için bile yaşlı gözüküyordu. Onun kaç asırdır bu dünya üzerinde olduğunu merak etti. Ondaki dışarı yansıyan bir nezaket, sıcaklık seziyor ve onun yanında kendini oldukça huzurlu hissediyordu.

Rahip, “Çok sorun var” dedi sonunda gülümseyerek. “Anlıyorum. Bu kadarı senin için çok fazla. Pekâlâ, ilk başta, şu an Umbria'dasın. Assisi'nin küçük bir kasabası.”

Caitlin oranın nerede olduğunu bulmak için kafasını zorladı. “İtalya mı?” diye sordu.

“Gelecekte evet, bu bölge İtalya adını alacak bir ülkenin parçası olacak fakat şu an değil. Hâlâ bağımsızız. Unutma” derken gülümsedi, “o köylülerin kıyafetlerinden ve hallerinden de anlamış olabileceğin gibi artık 21. yüzyılda değilsin.”

“Hangi yıldayız?” diye sordu Caitlin, neredeyse alacağı cevaptan korkuyordu. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

“18. Yüzyıldasın” diye yanıt verdi. “Daha kesin olmak gerekirse 1790 yılında.”

1790, Assisi, Umbria, İtalya.

Bu düşünce ona fazla geldi. Her şey gerçeküstü geliyor, rüyadaymış gibi. Bunun gerçek olduğuna, bu zaman ve mekânda olduğuna inanamıyordu. Zaman yolculuğu gerçekten işe yaramıştı. Ardından biraz rahatladı. Düşebileceği tüm zaman ve mekânları düşününce 1790 İtalya'sı çok rahatsız edici durmuyordu. Tarih öncesi dönemlere dönmemişti en azından. “Neden o insanlar beni öldürmeye çalışıyordu? Ve sen kimsin?”

“Tüm ileri yönlerimize rağmen bu çağ hâlâ baskıcı ve babil inançlı bir zaman” dedi. “Bu lüks ve eğlence çağında ne yazık ki hâlâ bize karşı korku içinde yaşayan bir dolu insan var. Görüyorsun ki Assisi’nin bu küçük dağ kasabası her zaman türümüz için bir barınak olmuştur. Burası vampirlerle dolu ve her zaman da öyleydi. Bizim türümüzden vampirler sadece onların çiftlik hayvanları üzerinden beslenir. Yine de zaman geçtikçe köylüler duruma anlamaya başlıyor. Bazen birimizi açığa çıkarırlar ve böyle olduğunda durum katlanılmaz hale gelir. O yüzden arada sırada bizi gömmelerine izin veririz. Onların aptal insani törenlerini gerçekleştirip bizden kurtulduklarını sanmalarına müsaade ederiz. Onlar kafalarını çevirdiğindeyse tekrardan kalkar ve hayatımıza devam ederiz. Ne var ki bazen bir vampir çok erken kalkmaya çalır, yahut kalkarken biri görür ve sonra kalabalık toplanır. Bu şeyler hep olur. Türümüzün üstüne istenmedik bir dikkat çeker fakat sadece geçici olarak.”

“Üzgünüm” dedi Caitlin kendini kötü hissederek.

“Üzülme” dedi. “Bu senin ilk zaman yolculuğundu. Bunu kontrol edemezdin. Alışmak biraz zaman alır. En iyilerimiz bile zamanda geri gitmeyi iyi kontrol edemez. Her defasında kendimizi ne zaman ve nerede bulacağımız muammadır. Sen iyi iş çıkardın” dedi nazikçe elini Caitlin’in bileğine koyarak. Başka bir koridordan daha geçtiler, bu seferkinin alçak kubbeli bir tavanı vardı. “Hem o kadar da kötü gitmedi işlerin” diye ekledi. “Ne de olsa buraya gelmeyi akıl edebildin.”

Caitlin arazide koşarken kiliseyi fark ettiği zamanı hatırladı. “Sanki gelmem gereken yer burasıymış gibi hissettim” diye cevapladı. “Gördüğüm ilk binaydı ve bir kale gibi duruyordu.”

Adam gülümseyerek kafasını salladı. “Vampir dünyasında tesadüf diye bir şey yoktur” dedi. “Her şey yazgıya bağlıdır. Sana güvenli gözüken bir bina bir başkasına zayıf gözükebilir. Hayır, sen burayı bir sebepten ötürü seçtin. Çok özel bir sebepten ötürü. Ve bana geldin.”

“İyi de sen bir rahipsin.”

Adam, hafifçe kafasını salladı. “Hâlâ çok gençsin ve öğrenecek çok şeyin var. Bizim kendi dinimiz, kendi inancımız vardır. Kiliseninkinden pek farklı değildir. Bir kişi hem vampir olup hem de dinî hayatın içinde olabilir. Özellikle de bizim türümüzden olan vampirler” dedi. “Ben insanlara günlük ruhani hayatlarında yardım ediyorum. Ne de olsa insan olan rahiplerden farklı olarak bu dünya üzerinde geçirdiğim binlerce yılın avantajı ve bilgeliği var. İnsanların türünden olmadığımı bilmiyor. Tüm bildikleri kasabanın rahibi olduğum ve hep olageldiğim.”

Söylenenleri birleştirmeye çalışan Caitlin’in aklı karıştı. Bir vampir rahip imgesi ona çok ironik geliyordu. Bir vampirin dinî anlayışı, kiliseyle birlikte çalışması... Her şey çok tuhaf duruyordu. Tüm bunlar ne kadar büyüleyici olursa olsun, gerçekten öğrenmek istediği şey vampirler, kiliseler ya da din hakkında değildi. Caleb’den haber almak istiyordu. Yolculuktan canlı çıkmış mıydı? Yaşıyor muydu? Neredeydi? Ve çocukğunun akıbetini öğrenmek istiyordu delicesine. Hâlâ hamile miydi? Bebek hayatta kalmış mıydı? Bu soruları çok kuvvetli bir şekilde aklından geçirip rahibin onları birer birer cevaplamasını umdu ama o bunu yapmadı.

Caitlin onun, düşüncelerini duyduğunu ve cevap vermemeyi seçtiğini biliyordu. Onu soruları sesli bir şekilde sormaya zorluyordu. Ve muhtemelen onun da bildiği gibi, bunlar sormaya korktuğu sorulardı.

“Peki ya Caleb?” diye sordu sonunda sesi titreyerek. Bebeğiyle ilgili bir şey soramayacak kadar tedirgindi. Caitlin dönüp ona baktığında adamın yüzündeki gülümsemenin silindiğini, hafif bir çekingenlik ifadesinin yerleştiğini gördü. İçi karardı. *Lütfen*, dedi içinden. *Lütfen bana kötü haber verme.*

“Bazı şeyleri kendi başına bulmalısın” dedi adam. “Bazı şeyleri sana benim söylemem gerekir. Bu yalnız senin yapmak zorunda olduğun bir yolculuk.”

“İyi de o burada mı?” diye sordu umutla. “Başarabildi mi?”

Onunla yan yana yürüyen rahibin dudakları kısıldı. Sorununun cevaplanmamış bir şekilde havada asılı kalmasına izin verdi, zaman sanki hiç geçmiyordu.

Sonunda başka bir merdivenliğin önünde durdular ve ra- hip dönüp ona baktı. “Keşke sana daha çok şey söyleyebil- seydim” dedi. “Keşke.” Döndü, meşalesini kaldırdı ve başka bir ufak merdivenlikten daha aşağıya doğru indi.

Süslü tavanlı, zarif bir şekilde tasarlanmış uzun bir korido- ra ayak bastılar. Tavanın tamamı fresklerle kaplıydı. Araların- da altın süslemeli kemerler bulunuyordu. Tavan parıl parıldı.

Zemin de aynı şekildeydi. Pembe mermer yeni temizlen- miş gibi gözüktüyordu. Kilisenin bu gizli kısmı çok güzeldi, tıpkı kadim bir hazine odası gibi.

“Vay canına” dedi Caitlin sesli bir şekilde. “Burası neresi?”

“Burası mucizeler odası. Şu an Assisili Aziz Francis Ki- lisesi’ndesin. Burası aynı zamanda onun dinlenme yeridir. Dinimizde oldukça kutsal bir yerdir. İnsanlar yani hem in- sanlar hem vampirler buraya hacca gelir, binlerce mil uzak- tan sırf bu noktaya ayak basmak için. Francis hayvanların ve insan ırkı haricindeki tüm canlı yaratıkların aziziydi, buna bizim ırkımız da dâhil. Burada mucizelerin gerçekleştiği söy- lenir. Burada onun enerjisi sayesinde korunuyoruz. Buraya şans eseri ayak basmadın. Burası senin için bir geçit yeri. Yolculuğuna, bizzat *kendi* meşakkatli yoluna başlaman için bir sığına tahtası.”

Adam dönüp Caitlin’e baktı. “Şunun üstünden atladı- ğında” dedi, “bir yolculuğa çıkarsın. Ve bazıları yıllar alır, millerce sürer.”

Caitlin düşündü. Bütün olanlar onun için çok fazlaydı. Bir yolculuğun içinde olmak istemiyordu. 21. yüzyılda, Ca- leb ile birlikte evde, huzur ve güven içinde olmak, tüm bu kâbusu geride bırakmak istiyordu. Seyahat etmekten; sü- rekli kaçmaktan, aramaktan yorulmuştu. Tekrardan normal bir hayat, sıradan bir genç kızın hayatını istiyordu. Fakat kendini böyle düşünmekten alıyordu. Biliyordu ki bu işe yaramıyordu. İşler sonsuza dek değişmişti ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Normal hayatının bu olduğunu ha- tırlattı kendine. Artık eski ortalama insan olan Caitlin de- ğildi. Artık daha yaşlıydı. Daha bilgeydi. Ve bu ister hoşuna gitsin ister gitmesin, özel bir görev üzerindeydi. Bunu kabul etmek zorundaydı.

“Peki, benim yolculuğum ne?” diye sordu Caitlin. “Vara- cağım yer neresi? Tam olarak nereye gidiyorum?”

Adam onu son koridorun en ucuna kadar götürdü; bü- yükçe, özenle düzenlenmiş bir mezarlığın önünde durdular. Caitlin mezardan yükselen enerjiyi hissedebiliyordu. Bunun Aziz Francis’in mezarı olduğunu hemen anladı. Onun yakı- nında dururken kendini yenilenmiş, daha güçlenmiş ve ken- dine gelmiş hissediyordu. Geri gelen bu güçlerin insani mi yoksa vampirlere ait mi olduğunu merak etmekteydi. Eski güçlerini öyle özliyordu ki!

“Evet, hâlâ bir vampirsin” dedi rahip. “Endişelenme. Sa- dece kendine gelmen zaman alıyor o kadar.”

Düşüncelerini korumayı unutmamasından ötürü utansa da sözleri onu rahatlatmıştı.

“Çok özel birisin Caitlin” dedi. “İrkımızın sana çok ih- tiyacı var. Sen olmadan diyebilirim ki ırkımızın tamamı ve tüm insan soyu yok olmanın eşiğine gelecek. Sana, senin yardımına ihtiyacımız var.”

“Ne yapmam gerek?” diye sordu.

“Zırhı bulmalısın” dedi. “Zırhı bulmak için babanı da bulman gerekecek. Baban zırhı korumakla görevli. Onu bulmak için de önce meclisini bulmalısın, yani gerçek meclisini.”

“İyi de nereden başlamam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yok” dedi. “Neden bu zamanda ve bu yerde oldu- ğumu dahi bilmiyorum. Neden İtalya? Neden 1790?”

“Bu soruların cevaplarını kendi başına bulmalısın. An- cak seni temin ederim ki tekrardan bu zamana dönmenin çok ama çok özel nedenleri var. Göreceğin özel insanlar ve gerçekleştireceğin belirli eylemler var. Bu yer ve zaman seni zırha götürecektir.”

Caitlin düşündü. “Babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Nereden başlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Rahip ona dönüp gülümsedi. “Aslında biliyorsun” diye cevap verdi. “Sorunun da bu işte. Sezgilerine güvenmiyor- sun. Kendi derinliklerini araştırmayı öğrenmen gerek. Bunu şimdi dene. Gözlerini kapa ve derin nefes al.”

Caitlin onun söylediğini yaptı.

“Kendine sor: Gitmem gereken bir sonraki yer neresi?”

Caitlin zihnini zorlayarak denileni yaptı. Hiçbir şey olmadı.

“Nefesinin sesini dinle. Zihnini huzurlu tut.”

Caitlin gerçekten odaklanıp gevşeyerek denileni yaptığını- da kafasından görüntüler geçmeye başladı. Sonunda gözle- rini açıp ona baktı. “İki yer görüyorum” dedi. “Floransa ve Venedik.”

“Evet” dedi rahip. “Çok güzel.”

“Ama kafam karıştı. Nereye gitmeliyim?”

“Bir yolculukta yanlış seçim yoktur. Her istikamet bizi farklı bir yere götürür sadece. Seçim senin. Çok güçlü bir yazgın fakat aynı zamanda özgür bir iraden var. Her adımda bir seçim yapabilirsin. Mesela şimdi bir seçimle karşı karşı- yasın. Floransa’da sorumluluklarını yerine getirecek ve zırha daha yakınlaşacaksın. Sana bu yüzden ihtiyaç var zaten. An- cak Venedik’te gönül işlerini göreceksin. Gönülün ve görevin arasında bir seçim yapmalısın.”

Caitlin’in içi karardı.

Gönül işleri. Bu Caleb’in Venedik’te olduğu anlamına mı geliyordu?

Gönlü Venedik’e kayıyordu. Fakat mantıklı düşündü- günde kendinden beklenileni yapması için bulunması gere- ken yerin Floransa olduğunu biliyordu.

Daha şimdiden bitap düşmüştü.

“Artık yetişkin bir kadınsın” dedi. “Seçim senin. Ancak duygularını takip edersen kalbin kırılacak” diye uyardı. “Kalbin çizdiği yol asla kolay değildir. Ve hep umulmadık şekildedir.”

“Kafam karıştı.”

Rahip, “En iyi kararlarımızı rüyalarda veririz” dedi. “Yan tarafta bir dehliz var; bu gece uyuyup dinlenebilir ve yarın sabah karar verebilirsin. O zamana kadar tamamen kendine gelmiş olursun.”

“Teşekkür ederim” dedi Caitlin uzanıp elini sıkarak.

Rahip tam gitmek için arkasını dönmüştü ki Caitlin’in aklı başına geldi. Ona sorması gereken bir soru daha vardı, içlerinden en önemlisi hem de. Ama bir yanı bunu sormak- tan çok korkuyordu. Titriyordu. Konuşmak için ağzını açtı fakat dili damağına yapışmıştı.

Rahip koridorda yürüyor ve köşeyi dönmeye hazırlanı- yordu ki tam o anda Caitlin cesaretini topladı. “Dur!” diye bağırdı. Sonra daha yumuşak bir sesle, “Lütfen, bir sorum daha var” dedi.

Adam durdu fakat arkasını dönmedi. Sanki sormak üzere olduğu şeyi anlamış gibi tuhaf bir şekilde yüzünü ona dön- memişti.

“Bebeğim” dedi titreyen bir sesle. “O...O...kurtuldu mu? Yani yolculuktan? Hâlâ hamile miyim?”

Rahip yavaşça dönüp yüzüne baktı. Sonra göz kapakları- nı düşürdü.

“Üzgünüm” dedi sonunda, bunu o kadar yumuşak söyledi ki Caitlin onu duyup duymadığından emin değildi. “Sen za- manda geri gittin. Çocuklar yalnızca zamanda ileri gidebilir. Çocuğun yaşıyor fakat bu zamanda değil. Sadece gelecekte.”

“İyi ama...” diye söze girdi titreyerek. “Ben vampirlerin zamanda sadece geri gidebileceğini, ileri gidemeyeceğini dü- şünmüştüm.”

“Doğru” dedi. “Korkarım ki çocuğun senin var olmadı- ğın bir zaman ve yerde yaşıyor.” Tekrar gözlerini yere indirdi. “Çok üzgünüm” diye ekledi. Bu son sözlerin ardından arka- sını dönüp çıktı. Caitlin ise sanki kalbine bir hançer saplan- mış gibi kalakaldı.

Dördüncü Bölüm

Caitlin Francis Manastırı'nın ıssız odasında otururken açık pencereden dışarı, geceye doğru baktı. Ağlamayı bırakmıştı. Rahibin yanından ayrılmasının, yitip giden ço- cuğuyla ilgili kötü haberleri almasının üstünden saatler geç- mişti. O saatten beri ne gözyaşlarına hâkim olabilmiş, ne de işler başka türlü olsa yaşayacağı hayatı düşünmeyi bırakabil- mişti. Her şey çok sancılıydı.

Ne var ki geçen saatlerin ardından ağlamaktan bitap düş- müş ve geriye sadece yanağındaki kurumuş gözyaşları kal- mıştı. Kendini oyalamak için pencereden dışarı bakıp derin bir nefes aldı.

Önünde Umbria kırları uzanıyordu ve şu an bulunduğu tepenin üstünden Assisi'nin bir yükselip bir alçalan tepele- rini görebiliyordu. Gökte dolunay vardı ve buranın haki- katen güzel bir kırsal alan olduğunu görebilmesine yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu. Arazide nokta nokta duran köy kulübelerini, bacalardan çıkan dumanları görmesiyle daha şimdiden tarihin sessiz sakin bir noktasında olduğunu seze- biliyordu.

Caitlin kafasını çevirip sadece ay ışığı ve duvardaki şam- danda asılı küçük bir mum tarafından aydınlatılan ufak odaya göz gezdirdi. Oda tamamen taştan yapılmıştı, köşede basit bir yatak vardı sadece. Her daim bir şekilde kendini bir manastırda bulmasının sanki kaderiymiş gibi gözükmeye- sini garipsedi. Burası Pollepel ile kıyaslanamazdı bile ancak bu ufak, Orta Çağ'dan kalma oda ona oradaki odasını ha- tırlatıyordu. Kalanın, kişisel bir muhasebeye girişmesi için tasarlanmıştı.

Caitlin düz taş zemini incelerken pencereden yalnızca birkaç santim ötede, insan dizi şeklinde belli belirsiz iki iz gördü. Kim bilir kaç tane rahip orada diz çökmüş ve dua et- miştir diye düşünerek hayret etti. Bu oda muhtemelen yüz- lerce yıldır kullanılıyordu.

Caitlin ufak yatağa gidip uzandı. Yatak denilen şey üs- tünde incecik bir hasır bulunan taş bir levhaydı. Bir tarafı- na uzanarak rahat etmeye çalıştı ve o sırada bir şey hissetti. Uzanıp o şeyi çıkardı ve ne olduğunu görünce keyfi yerine geldi: Bu, onun defteriydi. Ona tekrar kavuşmaktan duydu- ğu sevinçle defterini yukarı kaldırdı. Zamanda geriye doğru yaptığı yolculuktan hayatta kalan tek şey bu kadirşinas eski dostuydu. Bu temas edilebilir gerçek şeyi elleriyle tuttuğun- da tüm bunların bir rüya olmadığını anladı. Gerçekten bu- radaydı. Olan her şey gerçekten olmuştu. Sayfaların arasın- dan modern zaman işi bir kalem kaydı ve dizlerine düştü. Caitlin onu kaldırıp inceledi ve düşündü.

Evet, kararını vermişti. Yapması gereken şey tam da buy- du. Yazmalıydı. Kafasındakileri dökmeliydi. Her şey o kadar hızlı olup bitivermişti ki nefes alacak zaman bulamamıştı neredeyse. Bunları kafasında tekrar oynatmaya, tekrardan düşünmeye, hatırlamaya ihtiyacı vardı. Nasıl olmuştu da buraya gelmişti? Neler olmuştu? Nereye gitmekteydi?

Cevapları kendisinin bildiğinden bile emin olamıyordu. Ancak yazmaya kalkışırca hatırlayabileceği umudu vardı içinde.

Caitlin dolu sayfaları çevire çevire sonunda boş bir sayfa buldu. Oturur pozisyona geçip sırtını duvara yasladı, dizle- rini göğsüne çekti ve yazmaya başladı.

*

Nasıl oldu da buraya geldim, Assisi, İtalya, 1790? Bir ta- raftan, 21. yüzyılda New York'ta normal bir ergen hayatı yaşa- dığım dönemler çok uzak değilmiş gibi gözüküyor, diğer taraf- tansa sanki asırlar önceymiş gibi geliyor... Acaba her şey nasıl başladı?

İlk hatırladığım şey, açlık sancıları... Onların ne olduklarını anlayamamam... Jonah... Carnegie Hall... İlk kez beslenişim... İzah edilemez bir şekilde vampire dönüşmem... Bana melez di- yorlardı. Ölmek istiyormuş gibi hissediyordum. Tek istediğim diğer herkes gibi olmaktı.

Sonra Caleb çıktı ortaya. Beni o şeytani meclisten kurtardı. Onun meclisi Cloisters'daydı. Beni kovdular çünkü in- sanlarla vampirlerin ilişki kurmaları yasakmış. Yine kendi başımaydım; yani, ta ki Caleb beni tekrardan kurtarıncaya kadar.

Babamı ve insan soyunu vampirler arası bir savaştan kurtaracak mitolojik kılıcı arayışım Caleb ile beni bir tarihî mekândan diğerine, oradan oraya sürükledi. Kılıcı bulduk ama onu elimizden aldılar. Her zaman olduğu gibi işleri ber- bat etmek için Kyle dört göz bekliyordu.

İşler düşündüğüm gibi gitmedi. Caleb'i, eski karısı Sera ile gördüm ve aklımdan olabilecek en kötü şey geçti. Hatalıydım ancak artık çok geçti. O benden çok uzakta tehlikenin ortasına atıldı. Bense Pollepel Adası'nda iyileştirdim, eğitim gördüm, daha önce hiç olmadığı kadar yakın -vampir- arkadaşlar edindim. Özellikle de Polly. Ve Blake... Gizemli... Yakışıklı... Neredeyse kalbimi çalıyordu. Fakat tam zamanında kendime geldim. Hamile kaldığımı ve Caleb'i bulup onu vampir savaşından kurtarmam gerektiğini öğrendim.

Caleb'i kurtarmaya gittim ama çok geç kalmıştım. Öz kardeşim Sam bizi kandırdı. Bana ihanet etti, onu başka birisi olarak görmemi sağladı. Onun yüzünden Caleb'in gerçekten Caleb olmadığını düşünüp onu, biricik aşkı öldürdüm. Kılıçla, kendi ellerimle. Hâlâ kendimi affedemiyorum. Ama sonra Caleb'i Pollepel'e götürdüm. Onu canlandırmamın bir yolu olabileceğini düşündüm. Aiden'a her şeyi yapacağımı, ne isterse feda edebileceğimi söyledim. Ondan bizi zamanda geri yollamasını istedim.

Aiden beni bunun işe yaramayabileceği konusunda uyardı. İşe yarasa bile tekrardan birlikte olamayabilirdik. Ancak ben ısrar ettim. İsrar etmek zorundaydım.

Şimdi, işte buradayım; tek başıma, yabancı bir zaman ve mekânda, çocuğum yitmişken, hatta belki Caleb bile gitmişken. Geri gelmekle hata mı ettim?

Babamı ve zırhı bulmak zorunda olduğumu biliyorum. Fakat yanımda Caleb olmadan, devam etme gücü bulup bulamıyacağımı bilmiyorum.

Kafam o kadar karışık ki bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyorum.

Lütfen, Tanrım, bana yardım et...

*

Güneş ufukta kocaman bir gülle gibi doğarken Caitlin New York sokaklarında koşuyordu. Kıyamet gelmişti. Arabalar ters dönmüştü, cansız bedenler yerde yatıyordu ve her yerde yıkım vardı. Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bulvarlar boyunca Caitlin koştu.

O koştuğu gibi dünya yörüngesi etrafında dönüyor, dünya döndükçe sanki binalar kayboluveriyordu. Manzara değişti; bulvarlar çamurlu yollara, beton bloklar da inişli çıkışlı tepelere dönüştü. Kendini zamanda geriye doğru, modern çağdan başka bir yüzyıla gidiyormuş gibi hissetti. Ona öyle geliyordu ki sanki daha hızlı koşsa babasını ufukta bir yerlerde bulabilecekti.

Ufak kır köylerinden geçti ve sonra bunlar da yok olup gitti. Çok geçmeden geri kalan tek şey beyaz çiçeklerle dolu bir alan oldu. Onların arasında koşarken babasının ufukta onu bekliyor olduğunu görünce keyfi yerine geldi. Bu onun babasıydı.

Her zaman olduğu gibi güneş silüetinin arkasından vuruyordu, fakat bu sefer alışılmadık ölçüde yakınmış gibi geliyor- du. Bu defa Caitlin onun yüzünü, suratındaki ifadeleri görabiliyordu. Gülümsüyor, onun gelmesini bekliyor ve kollarını açmış duruyordu. Caitlin ona yetişti. Onu kucakladı ve kaslı göğsüne tutunarak sıkıca sarıldı.

"Caitlin" dedi sevgi dolu bir sesle, "Ne kadar yakın olduğunun farkında mısın? Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Daha cevap vermesine kalmadan yan tarafta bir şey fark etti ve dönüp bakınca gördü ki arazinin öte yanında duran kişi Caleb'di. Ona doğru elini uzatmıştı.

Ona doğru birkaç adım attı, sonra durup babasına baktı. O da ona doğru elini uzatmıştı. "Beni Floransa'da bul" dedi babası.

Sonra Caleb'e döndü. "Beni Venedik'te bul" dedi Caleb.

Caitlin nereye gideceğini bilemez halde, bir ona bir diğerine çevirdi kafasını.

*

Caitlin sarsılarak uyandı ve yatağında doğrulup oturdu. Gözlerini kafası karışmış bir şekilde ufacık odanın içinde gezdirdi. Sonunda bunun bir rüya olduğunun farkına vardı.

Güneş doğarken pencereye gitti ve dışarı baktı. Sabahın erken saatlerinin ışığında Assisi öyle güzel, öyle dingin gö- züküyordu ki! Daha kimse dışarı çıkmamıştı ve halen baca- larda duman tütüyordu. Erken sabahın sisi arazide bir bulut gibi dolaşp düşen ışığı kırıyordu.

Caitlin bir gıcırta sesi duymasıyla aniden toparlandı ve kapının açıldığını görüp kendini hazırladı. İstenmeyen bir ziyaretçiye hazırlıklı olmak için yumruklarını sıkmış bekliyordu.

Gül gelmişti, burnuyla kapıyı açmaya çalışıyordu. “Gül!” diye bağırdı. Gül kapıyı tamamen açıp içeri koştu ve Caitlin’in kollarına atıldı. Caitlin mutluluktan ağlarken o onun suratını yalıyordu.

Caitlin kurdu kendinden biraz uzaklaştırıp inceledi. Daha da semirmiş ve büyümüşü.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu Caitlin.

Gül onu yalayıp havladı. Caitlin yatağının kenarına otu- rup onu okşarken uzun uzun düşündü. Gül zamanda geri gitmekten kurtulmuşsa belki Caleb de kurtulmuştu. Bu ona cesaret verdi.

Aklı Floransa’ya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Arama- ya devam etmeliydi. Babasını ve zırhı bulmaya giden yo- lun anahtarının orada olduğunu biliyordu. Fakat kalbi onu Venedik’e çekiyordu. Caleb’in orada olabileceğine dair en ufak bir şans varsa, onu bulmalıydı. Bulmalıydı işte, ötesi yoktu.

Kararını verdi. Gül’ü sıkıca kollarına alıp koştu ve cam- dan dışarı atladı. Artık iyileştiğini ve kanatlarının açılacağını biliyordu.

Daha saniyeler geçmişti ki Caitlin, Umbria tepelerinin üzerinde uçmakta ve doğruca kuzeye, Venedik’e gitmekteydi.

Bölüm Beş

Kyle Roma'nın kadim mahallelerinin dar sokaklarından yürüyordu. Çevredeki insanlar dükkânlarını kapatıp günü sonlandırıyorlardı. Gün içinde en sevdiği, kendini en güçlü hissettiği zaman hep gün batımı olmuştu. Kan basıncının arttığını, her geçen dakika daha da güçlendiğini hissediyordu. Tekrardan Roma'nın sıkıştık sokaklarında, bilhassa bu yüzyılda olmaktan dolayı pek mutluydu. Bu zavallı insanlar daha teknolojiden, herhangi bir gözetimden yüzlerce yıl uzaktaydı. Bu şehri yerle bir etse yakalanmaktan endişe etmezdi.

Kyle Via Del Seminario'ya döndü ve saniyeler sonra kendini kocaman kadim bir meydanda, Piazza Della Rotonda'da buldu.

İşte orada durmaktaydı. Kyle öylece dikilip gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Tekrardan burada olmak çok iyi gelmişti. Tam karşısında duran yer asırlar boyunca evim dediği, dünyanın en önemli vampir karargahlarından biriydi: Panteon.

Panteon yerli yerindeydi ve Kyle onu görmekten memnundu; her zamanki gibi büyük taş binanın kış tarafı dışı doğru daire biçiminde çıkıntılı, ön tarafı ise devasa heybetli taşlarla döşeliydi. Gün içinde, bu yüzyılda bile turistlere açıktı. Yakışık almayan bir insan kalabalığını barındırıyordu.

Fakat gece geldiğinde, tüm kapılar kapandıktan sonra, bu binanın gerçek sahipleri tüm güçleriyle ortaya çıkıyordu: Yüce Vampir Konseyi.

Büyük küçük meclislerden, dünyanın her yanından vampirler buraya tüm gece boyunca yapılan her toplantıya katılmak için akıyordu. Konsey tüm konularda hüküm veriyor, izin çıkarıyor ya da yasak getiriyordu. Vampir dünyasında hiçbir şey onların haberi olmadan ve pek çok durumda da onların izni olmadan gerçekleşmezdi.

Her şey tam yerine oturuyordu. Bu bina ilk başta pagan tanrılar için bir tapınak olarak inşa edilmişti. Her zaman karanlık vampir güçleri için bir ibadet ve bir araya gelme yeri olmuştu. Gözünde sorun olmayanlar için her şey apaçık çıktı: Her yerde pagan tanrılara adanmış övgüler, freskler, boyamalar ve heykeller vardı. Bu mekânın misyonunu anlamak için yeterince zaman ayıran herhangi bir insan turistlerin buranın gerçek amacını anlamaması çok zordu. Ve eğer bu yetmiyorsa, aynı zamanda burada gömülü büyük vampirler vardı. Burası yaşayan bir anıtkabir, Kyle ve onun türünün tam da evim diyebilecekleri bir yerdi.

Kyle merdivenlerden inerken sanki eve dönüyormuş gibiydi. Ön taraftaki devasa demir kapılara yürüdü ve metal tokmağı dört kez vurduktan sonra durup bekledi. Saniyeler geçmişti ki ağır kapılar birkaç saniyeliğine açıldı ve Kyle aşına olmadığı bir surat gördü. Kapı tam Kyle'ın içeri girmesine izin verecek kadar açıldıktan sonra hemen arkasından kapandı.

Kyle'dan bile daha uzun ve iri olan muhafız ona yukarıdan bakıyordu. "Seni bekliyorlar mı?" diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

"Hayır."

Kyle muhafızı görmezden gelerek odanın içinde tam ileri doğru birkaç adım atmıştı ki kolunda buz gibi soğuk bir el hissetti ve durdu. Burnundan soluyarak arkasını döndü.

Vampir muhafız da aynı şekilde burnundan soluyordu.

"Randevusu olmayan kimse giremez" diye çıkıştı. "Şimdi gidip başka zaman gelmek zorundasın."

"Ben canımın istediği yere girerim" diye karşılık verdi Kyle. "Ve şayet elini bileğimden derhâl çekmezsen sonun kötü olacak."

Muhafız ona baktı, gözleri birbirine kilitlenmişti.

"Bazı şeylerin hiç değişmediğini görüyorum" dedi bir ses. "Sorun yok, onu bırakabilirsin."

Kyle kolundaki elin gevşediğini hissetti ve kafasını çevirdiğinde tanıdık bir yüz gördü: Lore. Konseyin baş danışmanlarından biri. Orada dikilmiş Kyle'a bakıyor ve gülümseyerek hafifçe kafasını sallıyordu.

“Kyle” dedi, “seni tekrardan göreceğimi hiç düşünmezdim.”

Kyle halen muhafızdan dolayı burnundan solur halde ceketini düzelterip hafifçe kafasını salladı. “Konsey ile hallet- mem gereken bir işim var” dedi. “Bekleyemez.”

“Üzgünüm, eski dostum” diye devam etti Lore. “Bugünün gündemi dolu. İçlerinden bazıları aylardır bekliyor. Görünen o ki dünyanın her köşesinden vampir işleri bas- tırıyor. Ancak eğer gelecek hafta gelersen sana bir görüşme ayarlama...”

Kyle ileri doğru bir adım attı. “Anlamıyorsun” dedi ger- gin bir şekilde. “Ben bu zamandan değil, gelecekten geldim. İki yüzyıl sonrasında. Tamamıyla bambaşka bir dünyadan. Son hükmün zamanı geldi. Zaferin, mutlak zaferin kıyısın- dayız. Ve eğer onları şimdi görmezsem bunun hepimiz için ağır sonuçları olur.”

Lore ona bakmaya devam ederken gülümsemesi soldu, durumun ciddiyetini anlamıştı. Birkaç gergin saniyenin ar- dından boğazını temizledi. “Beni takip et.” Arkasını dönüp yürüdü, Kyle da hemen peşinden onu takip etti.

Kyle uzun ve geniş bir koridoru geçip birkaç saniye içinde büyükçe açık bir salona vardı. Uçsuz bucaksız ve enine ge- niş salonun yükselerek çıkan dairesel bir tavanı ve ışıldayan mermer zeminleri vardı. Salon daire şeklindeydi ve çevresi odaya bakan kaideler üzerine oturtulmuş sütunlar ve hey- kellerle doluydu.

Salonun dış çeperinde her ırktan, her tohumdan yüzler- ce vampir ayakta duruyordu. Kyle bunların çoğunlukla en az kendisi kadar şeytan olan paralı askerler olduğunu bili- yordu. Odanın uzak köşesinde Yüce Konsey, masasının ar- kasında oturup kararlarını verirken onlar sabırlı bir şekilde izliyordu. Kyle odadaki elektriği hissetti.

Kyle tüm bunları bile bile içeri girdi. Konsey’e gitmek yapılması gereken doğru şeydi. Gerçi onları görmezden gel- meyi deneyebilir ve Caitlin’i tek başına kovalayabilirdi fakat Konsey, istihbaratı sayesinde onu daha çabucak ona yönlendirebilirdi. Daha da önemlisi, onların resmi izinlerine ihtiyacı vardı. Caitlin’i bulmak sadece kişisel bir mesele değil, aynı zamanda vampir ırkı için oldukça mühim bir hadiseydi. Şayet Konsey onu desteklerse ki Kyle böyle yapacakları- dan şüphe duymuyordu, sadece onların müsaadesini değil aynı zamanda kaynaklarını da arkasına almış olacaktı. Onu daha çabuk öldürüp daha hızlı bir şekilde geri dönebilir ve savaşın sonunu getirmeye hazır olabilirdi.

Müsaadelerini almadan o, başıboş serseri bir asker du- rumuna düşerdi. Kyle’ın bununla bir sorunu yoktu, fakat zamanını arkasını kollayarak geçirmek istemiyordu. Eğer onların iznini almadan hareket ederse arkasından onu öldürmeleri için vampirler yollayabilirlerdi. Gerçi kendini savunabilirdi ama zamanını ve enerjisini bu yolda harca- mak istemiyordu. Eğer onun taleplerini reddederlerse de Caitlin’i ele geçirmek için ne gerekiyorsa kendi başına yap- maya hazırdı.

Bu nihayetinde sonu gelmez vampir formalitelerinin içinden yalnızca bir diğeri idi. Bu kurallar onların tüm vam- pirleri bir arada tutan bir tutkaldı. Ne var ki bu, asabının bozulmasına engel değildi.

Kyle yaklaştıkça gözlerini Konsey’e çevirdi. Tam da onları hatırladığı gibi duruyorlardı. Salonun uzak köşesinde büyük Konsey’in on iki hâkimi yüksek bir kürsüde oturuyordu. Siyah ve sade cüppelerini kuşanmışlardı, hepsi yüzlerini örten kukuletalar takıyordu. Kyle yine de bu adamların kim ol- duğunu biliyordu. Onlarla asırlar boyunca pek çok kez yüz yüze gelmişti. Bir kez, yalnızca bir kez kukuletalarını geri çekmişler, Kyle da böylece onların bu gezegen üzerinde milyonlarca yıldır dolaşan grotesk ve ihtiyar suratlarını görebil- mişti. Bunu anımsayınca ürktü. Onlar geceye ait çirkin mi çirkin yaratıklardı.

Ne var ki onun zamanının Yüce Konseyi’ni oluşturanlar onlardı ve Panteon inşa edildiğinden beri burada oturmuş- lardı. Bu bina gerçekten de onların bir parçası gibiydi ve türün hiçbir ferdi, hatta Kyle bile onların hükümlerini çiğ- nemeye cüret edemezdi. Güçleri çok şiddetliydi ve ellerinin altında harekete geçirebilecekleri pek çok kaynaklar vardı. Kyle belki bir ya da ikisini öldürerek kaçabilirdi fakat dün- yanın her yanından çağıracakları ordular eninde sonunda onu avlardı.

Salonun içindeki yüzlerce vampir Konsey'in hükümleri- ne tanıklık etmeye ve onlara sorunlarını sunmaya gelmişler- di. Her zaman salonun kenarlarında düzgün bir şekilde sıra olur, dikkatle bekler ve çeperde büyük bir çember oluştura- rak odanın ortasını tamamen boşta bırakırlardı, yalnızca tek bir kişi için ki o kişi de onların kararını beklerken önlerinde dikilen kişi olurdu.

Şu andaysa karşılarında korkudan titreyerek duran zavallı ruh tek başına dikiliyor, verilecek kararı beklerken onların içi görünmez kukuletalarına doğru bakıyordu. Kyle daha önce o noktada bulunmuştu. Pek hoş bir tecrübe değildi. Eğer ki onların karşısına çıkarken sunduğunuz malzemeyi beğenmezlerse, sırf kapris uğruna sizi oracıkta öldürebilir- lerd. Onların karşısına asla öylesine çıkamazdınız, bu her zaman bir ölüm kalım meselesiydi.

Kalabalığın içinde ilerlerken Lore Kyle'a, "Burada bek- le" diye fısıldadı. Kyle çeperde durarak seyre koyuldu. Kyle olanları izlerken hâkimlerden biri belli belirsiz başını salladı ve iki asker vampir iki taraftan çıkıverdi. İkisi de Konsey'in karşısında duran kişinin bir kollarını kavradılar.

"HAYIR! HAYIR!" diye bağırıyor adam.

Ne var ki işe yaramadı. Askerler onu sürüklediler, adam ba- ğıra çağıra mücadele ederken ölüme götürüldüğünü ve ne söy- leyeceklerinin ne de yapacaklarının hiçbir faydasının dokun- mayacağını biliyordu. Vampirin çılgınlığı odanın içinde yan- kılanırken Kyle, götürülen kişinin Konsey'in karşısına onaylan- mayan bir şeyle çıkmış olduğunu fark etti. Sonunda kapı açılıp vampir dışarı çıkarıldıktan sonra kapandı. Oda tekrar sessizleşti.

Kyle diğer vampirler sıralarının gelmesinden korkarak birbirlerine bakarken odada yükselen gerginliği hissedebi- liyordu. Kyle, Lore'un Konsey'in yakınındaki bir görevliye gidip kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Görevli bunun üzerine hâkimlerden birine gidip dizlerinin üstüne çöktü ve kulağına fısıldadı.

Hâkim kafasını belli belirsiz çevirdiğinde adam parma- ğıyla Kyle'ı gösterdi. Bu mesafeden bile Kyle hâkimin kuku- letasının altında kalan gözlerinin onu kestiğini hissedebili- yordu. Aksi yöndeki çabasına rağmen Kyle titredi. Nihayet, gerçek şeytanın karşısındaydı işte. Görevli başını salladı, ar- tık sıra Kyle'ındı. Kyle kalabalığın ortasında ilerlemeye baş- ladı ve doğruca ortadaki boşluğun merkezine doğru yürüdü. Odanın ortasındaki ufak çemberde, spotun altında yerini aldı. Şayet kafasını kaldırıp yukarı baksa tavanın ortasında gökyüzüne açılan boşluğu görebileceğini biliyordu. Gündüz vakti içeri bir miktar ışık sızıyordu. Şu an yani gün batımı sırasında ise ışık süzülüyor ve çok zayıf geliyordu. Oda ço- ğunlukla fenerlerle aydınlatılmıştı.

Kyle dizlerinin üstüne çöktü ve selam verdi, vampir gör- güsüne uygun bir şekilde onların kendilerini çağırma bekliyordu.

"Kara Metcezir Meclisi'nden Kyle" dedi hâkimlerden biri yavaşça. "Bize haber vermeden gelecek kadar gözü pekmiş- sin. Eğer ki talebin kabul görmezse ölüm cezası riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyorsundur."

Bu bir soru değildi, uyarıydı. Kyle sonuçları biliyordu fa- kat s korkmuyordu. "Farkındayım, efendim" dedi Kyle sa- dece ve bekledi.

Nihayet, birkaç saniyelik hışırının arkasından başka bir beyan geldi. "O zaman konuş. Bizden ne rica ediyorsun?"

"Ben başka bir zamandan geldim. İki yüzyıl sonradan."

Odanın içini yüksek perdeden bir uğultu kapladı. Görev- lilerden biri zemine elindeki asayla üç kez vurdu ve bağırıyor: "Sessizlik!"

Sonunda odadaki gürültü dindi.

Kyle sözlerine devam etti. "Yok yere zaman yolculuğu yapmadım. Kaçınılmaz bir durum vardı. Gelecekte, yani be- nim yaşadığım zamanda, bir savaş olacak; büyük bir vampir savaşı. New York'ta başlayıp oradan yayılacak. Bizim hayali- ni kurduğumuz Vampir Kıyameti. Sonunda türümüz zafer kazanacak. Tüm insan ırkının kökünü kazıyıp onları köle- leştireceğiz. Aynı zamanda iyiliksever vampir meclislerini ve yolumuzun üstünde duran herkesi yok edeceğiz. Bunları biliyorum çünkü bu savaşın başında ben varım."

Tekrardan bir uğultu yükseldi ve bunu asanın yere vurulması takip etti.

“Ancak savaşım henüz tamamlanmadı” dedi Kyle uğultunun arasından. “Başardığımız her şeyi yerle yeksan edebilecek, türümüzün bu şanlı geleceğini yok edebilecek tek bir kişi, sadece tek bir ayak bağı kaldı. Özel bir soydan geliyor, zamanda geri gidip benden kaçmak üzere. Buraya onu bulmak ve işini bitirmek için geldim. O zamana kadar gelecek hepimiz için bir muamma. Bugün önünüze çıktım çünkü onu öldürmek için izninizi istiyorum; yani burada, sizin yeriniz ve zamanınızda. Aynı zamanda onu bulmak için yardımlarınızı da rica edeceğim.”

Kyle tekrardan başını eğdi ve bekledi. Onların vereceği hükmü beklerken kalbi güm güm atıyordu. Elbette ona yarıdım etmeleri onların çıkarları için de en iyisi olurdu ve yarıdım etmemeleri için ortada bir sebep göremiyordu. Gelgelelim yine de milyonlarca yıldır hayatta olan, kendisinden bile yaşlı olan o yaratıkların ne yapacağı hiç belli olmazdı. Hiçbir zaman on ikisinin önündeki gündem nedir bilememişti ve verdikleri kararlar kafasına göre esen yel kadar keyfi gözüküyordu hep.

Yürek hoplatan sessizliğin ortasında bekledi.

Nihayet, bir boğaz temizleme sesi duyuldu. “Elbette, kimden bahsettiğini biliyoruz” dedi hâkimlerden biri son derece ciddi bir şekilde. “Caitlin’den bahsediyorsun, ileride Pollepel Meclisi’ne dâhil olacak olan fakat aslında farklı ve çok daha güçlü bir meclisten gelen. Evet, dün bizim zamanımıza geldi. Elbette bunu biliyoruz. Ve sence biz de onu öldürmek isteseydik, bunu yapmaz mıydık?”

Kyle cevap vermeyecek kadar akıllıydı. Bu ufak gururlanmaya ihtiyaçları vardı. Öylece durup konuşmalarını bitirmelerini bekleyecekti sadece.

“Fakat azmini ve gelecekteki savaşımı takdirle karşılıyoruz” diye devam etti hâkim. “Evet, çok takdir ediyoruz.”

Bir saniyeliğine daha yürek hoplatan bir sessizlik oldu.

“Onun peşinden koşmana izin vereceğiz” diye devam etti hâkim. “Fakat eğer onu bulursan öldürmeyeceksin. Onu canlı yakalayıp bize getireceksin. Onu bizzat öldürmekten ve yavaş yavaş can verişini izlemekten keyif duyarız. Oyunlar için muhteşem bir aday olur.”

Kyle içinin hiddetle dolup taşıdığı hissetti. *Oyunlar. Ta-bii ya.* Bu hastalıklı, yaşlı vampirlerin umurlarında olan tek şey buydu. Artık hatırlıyordu. Kolezyum’u vampirin vampirle, vampirin insanla, vampirin canavarlarla karşı karşıya geldiği sporları için bir arenaya çevirmişlerdi ve hepsinin parçalara ayrılışını seyretmeye bayılıyorlardı. Zalimceydi ve Kyle buna kendince bir hayranlık duyuyordu.

Ne var ki Caitlin için istediği bu değildi. Onu ölü istiyordu. Nokta. İşkence çekmesini istemediğinden değil ama zaman kaybetmek, işi şansa bırakmak istemiyordu. Elbette, şimdiye kadar hiç kimse oyunlardan kaçamamış ya da sağ çıkamamıştı. Fakat yine de neler olabileceği bilinmezdi.

“Fakat, üstatlarım” diye itiraz etti Kyle, “Caitlin sizin de belirttiğiniz gibi güçlü bir soydan geliyor ve hayal ettiğinizden çok daha tehlikeli biri. Onu derhâl öldürmek için izninizi istiyorum. Kaybedecek çok şey var.”

“Halen gençsin” dedi başka bir hâkim, “ve bu yüzden hükmümüzü yargılamamı affedeceğiz. Başka biri olsa daki-kasında öldürmüştük.”

Kyle hafifçe başını eğdi. Çok ileri gittiğini anlamıştı. Hiç kimse hâkimlere karşı çıkmazdı.

“O Assisi’de. Buradan oraya gideceksin. Çabuk git ve oylanma. Artık lafını ettiği için gözlerimizin önünde ölümünü izlemek için sabırsızlanıyoruz.”

Kyle gitmek için döndü.

“Ve Kyle” dedi içlerinden biri.

Kyle arkasını döndü.

Birinci hâkim kukuletasını indirdi ve yumrular, sigiller, yarıklarla dolu, Kyle’ın gördüğü en grotesk suratlardan birini ortalığa çıkardı. Ağzını açıp korkunç bir şekilde gülümsemedi, sapsarı ve keskin dişleriyle parlayan kara gözleri vardı. Sırtı daha da büyüdü. “Bir dahaki sefere haber vermeden geldiğinde yavaş yavaş ölen kişi sen olacaksın.”

Altıncı Bölüm

Caitlin tertemiz Umbria kırları üzerinde uçarken tepelerin ve vadilerin üstünden geçiyor, sabahın erken gün ışığında bereketli yeşil araziye göz gezdiriyordu. Ufak çiftlikler, bacalarından duman tüten etrafı yüzlerce dönüm araziyle çevrili küçük taş kulübeler altında seriliydi.

Kuzeye ilerlerken manzara değişti ve yerine Toskana'nın vadileri ve tepeleri geldi. Baktığı mesafede yükselen tepelerde kurulu üzüm bağlarını ve daha şimdiden işe başlamış geniş hasır şapkalı işçilerin üzümleri topladığını görebiliyordu. Burası inanılmaz güzeldi ve Caitlin'in bir tarafı aşağı inip, oracığa kurulup kendini bu küçük çiftlik kulübelerinden birinde evde hissetmek istiyordu. Ancak yapması gereken işleri vardı. Gül'ü sıkıca kucığında, tişörtünün içine sarılı halde tutarak kuzeye doğru uçmaya devam etti. Caitlin Venedik'e yaklaştığını ve sanki bir mıknaş tarafından o tarafa çekildiğini hissediyordu. Ne kadar yakınlaşırsa kalbinin o denli beklentiyle dolup taşıdığını hissediyor, daha şimdiden oradaki bir zamanlar bildiği insanları sezebiliyordu. Yine de halen kim oldukları belirsizdi. Caleb'in orada olup olmadığını, hatta yaşayıp yaşamadığını bile sezemiyordu.

Caitlin her zaman Venedik'e gitmeyi hayal etmişti. Kalların, gondolların fotoğraflarını görmüş ve kendini hep oraya sevdiği biriyle giderken hayal etmişti. Hatta kendine bu gondollardan birinde evlenme teklif edildiğini bile düşünmüştü.

Yaklaştıkça şu an ziyaret etmekte olduğu 1790'lar Venedik'inin resimlerini gördüğü 21. yüzyıldaki Venedik'ten oldukça farkı olabileceği aklına dank etti. Gözünde canlandırıldığı şekliyle muhtemelen daha küçük, daha az gelişmiş ve daha kırsal olacaktı. Aynı zamanda o denli kalabalık olmayacağını düşünüyordu. Fakat çok geçmeden ne kadar yanlış düşündüğünü fark etti.

Caitlin Venedik'in uç kısımlarına nihayet ulaştığında bu yükseklikten bile altındaki kentin modern zamanlardaki resimlerine ne denli şaşırtıcı bir benzerlik gösterdiğini görerek sarsıldı. Tarihsel ve nam salmış mimarisini, tüm ufak köprüleri, kanalların kavşak ve dönemeçlerini hemen tanıdı. İşin aslı 1790'daki Venedik'in, en azından dış görünüşü itibarıyla 21. yüzyıl Venedik'inden pek farklı olmadığını görünce çok şaşırdı.

Bunun üstüne daha fazla düşündükçe her şey yerli yerine oturuyordu. Venedik mimarisi yalnız yüz ya da iki yüz yıllık bir şey değildi: Yüzlerce yıllıktı. Gittiği bir sürü okuldan birindeki bir tarih dersinde Venedik'in ve 12. yüzyılda inşa edilmiş bazı kiliselerinin öğretildiğini hatırladı. O ders daha iyi dinlemiş olmayı diliyordu içinden şimdi. Sere serpe yayılmış binalardan oluşan altındaki Venedik yepyeni bir şehir değildi. 1790'da bile nereden bakılırsa bakılsın yüzlerce yıllıktı.

Caitlin bu olgu karşısında rahatladı. 1790 yılının başka bir gezegen olacağını hayal etmişti ve bazı şeylerin aslında o kadar değişmediğini anlayınca içi rahatlamıştı. 21. yüzyılda da gelse ziyaret edeceği şehir esasen aynıymış gibi duruyordu. Görebildiği tek doğrudan fark su yollarının, tek bir motorlu taşıt bile barındırmadığıydı. Tek bir hız motoru, feribot, bir tane bile vapur yoktu. Bunun yerine su yolları direkleri metrelerce yüksekliğe uzanan yelkenli teknelerle doluydu.

Caitlin aynı zamanda kalabalık karşısında da hayrete düşmüştü. Alçalıp artık sadece otuz metre yukarıdayken baktığında sabahın bu erken saatinde bile sokakların insanlarla dolu olduğunu görebiliyordu. Su yolları da tamamen tekne trafiği içerisindeydi. Hayretler içindeydi. Bu kent Times Meydanı'ndan daha kalabalıktı. Oysa önceden zamanda geri gitmenin hep daha az insan, daha küçük kalabalıklar anlamına geleceğini düşünmüştü. Bu konuda da yanıldığını tahmin ediyordu.

Şehrin üzerinden uçup tekrar ve tekrar etrafında tur attığında onu şaşırtan şey daha çok Venedik'in tek bir kent, tek bir ada olmayıp birçok adaya yayılmış olması, hepsi kendi binalarını ve kendi ufak kentlerini barındıran bir sürü adanın her yöne doğru uzanmasıydı. Venedik'in üstünde yükseldiği ada en çok binayı barındıran ve en gelişmiş olanıydı. Fakat hepsi birbirine bağlı görünen bir sürü diğer ada şehrin yaşamsal bir parçasını oluşturuyordu.

Onu şaşırtan diğer bir şey de suyun rengiydi, parlayan bir mavi. Öyle açık, öyle gerçeküstüydü ki onun Karayip civarlarında bir yerde görmeyi umacağı türdendi.

Nereye ineceğini düşünüp kendini ayarlamaya çalışarak adaların üstünden tekrar ve tekrar uçarken burayı 21. yüz- yıldıyken hiç ziyaret etmediğine pişman oldu. Neyse ki en azından şimdi bir şansı vardı.

Caitlin biraz sersemlemişti. Burası çok büyük ve kalabalık bir mekân gibi gözükiyordu. Nereye ineceği, bir zamanlar tanıdığı insanlar için -şayet onlar buradaysa tabii- aramaya nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Budala- ca bir şekilde Venedik'in daha küçük ve daha tanınmadık olacağını düşünmüştü. Buradan baktığında kenti günlerce gezse de bir uçtan diğerine gidemeyeceğini görebiliyordu.

Venedik'in esas adası üzerinde göze görünmeden inebileceği hiçbir yer olmadığını fark etti. O kadar kalabalıktı ki göze batmadan yaklaşmanın imkânı yoktu. Dikkat çekmek istemiyordu. Orada başka hangi meclislerin olduğunu ve bölgelerine ne derece düşkün olduklarını bilmiyordu, iyi ya da kötü olup olmadıklarına dair bir fikri yoktu ve buradaki insanların Assisi'dekiler gibi vampirlere karşı gözlerini dört açıp açmadıklarını ya da onun peşine düşüp düşmeyeceklerini bilmiyordu. İhtiyacı olan son şey peşine düşmüş bir başka gruptu.

Caitlin adadan epey uzakta olan anakara parçasına inmeye karar verdi. İnsanlarla dolu büyük teknelerin karadan demir aldığı gördü ve işe başlamak için buranın en iyi nokta olacağını düşündü. En azından tekneler onu doğruca kentin kalbine götürebilirdi.

Caitlin göze batmadan teknelerin yakınındaki bir ağaç korusunun içine indi. Gül'ü yere bırakır bırakmaz en yakın çalılığa koşup çişini yaptı. İşini bitirdiğinde Gül Caitlin'e bakıp havladı. Caitlin gözlerinden onun aç olduğunu anlayabiliyordu. Kendisi de acıkmıştı.

Uçmak onu yormuştu ve Caitlin henüz tam anlamıyla kendine gelmediğini fark etti. Aynı zamanda belirli bir lez-zete alıştığını da fark etti. Beslenmek istiyordu fakat insan üzerinden değil.

Etrafına baktı fakat civarda hiç geyik göremedi. Araştırmaya girecek zamanı yoktu. Vapurdan yüksek bir düdük sesi çıktı ve Caitlin onun ayrılmak üzere olduğunu anladı. Beslenmek için biraz bekleyeceklerdi.

Karnına bir sancı saplanan Caitlin Pollepel'in güvenli ve rahat ortamını özledi, Caleb'in yanında olmayı özledi, Caleb'in ona nasıl avlanılacağını öğretip kılavuzluk edişini hatırlayıp iç çekti. O yanındayken her şeyin yolunda gideceğini hissetmişti. Oysa şu an, kendi başınayken, o kadar da emin değildi.

*

Caitlin yanında Gül ile beraber en yakın tekneye yürüdü. Bu, uzunca bir iple kıyıya bağlanmış kocaman bir yolcu teknesiydi ve Caitlin kafasını kaldırıp baktığında içinin tamamen insanlarla dolu olduğunu gördü. Son yolcular da rampadan çıkıp içeri girerken Caitlin hızlanıp tekne kalkmadan yetişmeye çalışıyordu. Ne var ki kocaman, çelik gibi bir elin göğsüne vurup onu durdurmasıyla şaşkınlığa uğradı. "Bilet" dedi bir ses.

Caitlin kafasını çevirdiğinde kaslı, uzun bir adamın ters ters kendine baktığını gördü. Adam pespaye görümlü ve tıraşızdı, ayrıca o mesafeden bile kokuyordu.

Caitlin sinirlendi. Beslenemediği için iyice sinirlenmişti ve onu durduran bu el dah çok canını sıkıyordu.

"Biletim yok" diye çıkıştı Caitlin. "Bıraksan da geçsek?"

Adam sertçe kafasını sallayıp başka tarafa dönerek onu görmezlikten geldi. "Bilet yoksa tekne de yok" dedi.

Caitlin'in öfkesi bir kat daha arttı, kendini Aiden'ı hatırlamaya zorladı. O olsa ona ne söylerdi? *Derin nefes al. Gevşe. Aklını kullan, vücudunu değil.* O olsa ona bu insandan daha güçlü olduğunu hatırlatırdı. Ona kendini merkeze almasını, odaklanmasını söylerdi; yani içsel yeteneklerini kullanmasını. Gözlerini kapayıp nefesini ayarlamaya çalıştı. Düşüncelerini bir araya toplayıp onları doğruca bu adama çevirmeye çalıştı. *Tekneye binmemize izin vereceksin,* dedi içinden. *Bunu*

biz sana ödeme yapmadan yapacaksın. Caitlin gözleri- ni açtı ve adamın orada durup onlara yol veriyor olmasını umdu. Ne var ki adam onu görmezlikten geliyor, son ipin de düğümünü çözmekle uğraşıyordu.

İşe yaramıyordu. Ya zihin kontrol etme gücünü yitirmişti ya da bu güç henüz tam olarak geri gelmemişti. Belki kafası çok dağınmıktı, yeterince odaklanamıyordu.

Aniden bir şey hatırladı. Ceplerine bakmalıydı. Çabucak elini içlerine daldırıp 21. yüzyıldan getirdiği bir şey var mı diye baktı ve yirmi dolar buldu.

“Al işte” dedi onu uzatarak.

Adam aldı, buruşturdu, yukarı tutup inceledi. “Bu ne?” diye sordu. “Bilmiyorum ben bunu.”

Caitlin, “Bu yirmi dolar” diye açıklarken söylediklerinin kulağa ne kadar salakça geldiğini fark etti. Tabii ya, herif bunu nereden *bilsin* ki? Bu şey Amerika’ya aitti. İki yüzyıl önce burada ne işi olsundu.

Korkuya kapılan Caitlin aniden üstündeki tüm paranın hiçbir işe yaramayacağını fark etti.

“Çöplük” dedi adam tekrardan parayı ona uzatarak.

Caitlin kafasını çevirdi ve korkuyla iplerin çözüldüğünü, teknenin hareket etmek üzere olduğunu fark etti. Hızlıca düşündü, ceplerine uzandı ve biraz bozukluk çıkardı. Bir çeyreklik bulup onu adama uzattı.

Adam bu sefer daha ilgili bir şekilde onu aldı ve ışığa tuttu. Ne var ki yine de ikna olmamıştı.

“Gerçek parayla gel bir dahaki sefere” dedi, sonra da Gül’e baktı ve ekledi: “Ve köpek olmadan.”

Caitlin’in aklı Caleb’e kaydı. Belki de o orada, Venedik üzerinde, sadece bir tekne yolculuğu kadar uzaktaydı. Bu adamın onu sevdiği adamdan alıkoymasına öfkelenildi. Onun parası *vardı*, sadece *herifin* zamanına ait değildi. Ay- rıca üstünde yüzlerce insanı barındıran tekne öyle pek de ahım şahım durmuyordu. Bir bilet gerçekten bu kadar fark yaratır mıydı? Hiç adil değildi.

Adam parayı Caitlin’in eline sıkıştırırken aniden kocaman terli elini onunkinin üstüne koyup bileklerinden tuttu. Kötü kötü bakarak kocaman, sahtekâr bir şekilde gülümserken bir sürü dişinin yerinde olmadığı görülüyordu. Caitlin berbat nefesinin kokusunu alabiliyordu.

“Eğer paran yoksa bana başka şekillerde ödeme yaparsın” dedi sırtmasını iyice suratına yayararak ve tam bu sırada uza- nıp eliyle Caitlin’in yanağına dokundu.

Caitlin’in refleksleri devreye girdi ve otomatik olarak onun elini sert bir şekilde uzaklaştırıp bileğini avucundan kurtardı. Gücü karşısında kendisi bile şaşırılmıştı.

Adam hayretle ona baktı, böyle ufak bir kızın kuvvetli olmasından dolayı şaşırıldığı belliydi ve gülümsemesi yerini öfkeyle çatılmış kaşlara bıraktı. Boğazını temizler gibi yapıp tam ayaklarının dibine tükürdü. Caitlin aşağı baktığında tü- kürüğün ayakkabılarına isabet ettiğini gördü ve tepesi attı.

“Şuracıkta boğazını kesmediğim için şanslısın” diye ho- murdandı adam ve arkasını dönüp ipleri çözmeye devam etti.

İçindeki hiddet yükselirken Caitlin yanaklarının kızarı- dığını hissetti. Erkekler her yerde aynı mıydı yoksa? Her zamanda ve her çağda? Bu olay bu çağda kadınlara nasıl muamele edildiğiyle ilgili bir ön-gösterim miydi yoksa? Dı- şarıdaki tüm kadınları ve şimdiye kadar katlanmış olmaları gereken şeyleri düşündü ve içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. Sanki onların tümünün hakkını savunmalymış gibi hissediyordu.

Adam ipleri çözmek için eğilmiş dururken Caitlin çabu- cak arkaya doğru gerilip herifi kıcıncından tekmeledi. Tekme adamı arkadaşının üstünden uçurarak doğruca dört metre aşağıda kalan suyun içine yolladı. Adam büyük bir şapırtı ile suya düştü.

Caitlin çabucak Gül’ü yanına alıp rampadan yukarı koş- tu ve insanlarla dolu büyük yolcu gemisine attı kendini. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Caitlin kimsenin bir şey görmemiş olduğunu umuyordu. Mürettebat ipten örülmüş rampayı kaldırıp gemi yolculuğuna yelken açmaya başladığında durum tam da böyleymiş gibi gözüküyordu. Caitlin çabucak köşeye koşup aşağı baktı. Adamın suda debelendi- ğini, yumruğunu yukarı kaldırmışken kafasının bir batıp bir çıktığını görebiliyordu.

“Tekneyi durdurun! Tekneyi durdurun!” diye bağırdı adam.

Yüzlerce heyecanlı yolcu teknenin yelken açmasını alkış- larken adamın bağırıları bu harala gürele içinde boğuldu gitti.

Mürettebattan biri onu fark etti ve adamın Caitlin’i işaret eden parmağını takip ederek teknenin yan tarafına doğru koştu.

Caitlin olacakları görmek için beklemedi. Çabucak ya- nında Gül ile beraber yoğun kalabalığın arasına daldı. Tek- nenin tam ortasına, izdihamın merkezine ulaşınca kadar eğilip zikzaklar çizerek yolunu açtı. Birbirine yapışık duran yüzlerce insan vardı ve Caitlin onu ya da Gül’ü fark etme- yeceklerini umuyordu. Birkaç dakika içinde yelkenli hız ka- zandı. Bir süre sonra Caitlin derin bir nefes aldı. Görebildiği kadarıyla kimsenin onun arkasından gelmiyor ya da onu aramıyordu. Gül ile beraber sakin bir şekilde kalabalığın içinden ilerleyip teknenin öbür ucuna doğru yol aldı. Oraya nihayet ulaştığında insanlarla dolu parmaklıkların üzerin- den eğildi ve baktı.

Uzaklardan herifin halen suyun içinde cebelleştiği ve kendini iskeleye doğru çekmeye çalıştığı görülüyordu. Ufukta bir nokta gibiydi. Caitlin gülümsemi. Ona hak etti- ğini vermişti.

Diğer tarafa döndüğünde tam ileride Venedik’in görün- meye başladığını fark etti. Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve biraz geriye doğru eğilip saçını arkaya savuran serin deniz rüzgârını hissetti. Sıcak bir mayıs günüydü, tatlı bir sıcak- lık vardı ve tuzlu hava insanı kendine getiriyordu. Gül tam yanına zıpladı, patilerini parmaklıklara koydu ve o da dışarı doğru bakıp tuzlu havayı kokladı.

Caitlin tekneleri her zaman sevmişti. Tarihî bir teknede bırakın seyahat etmeyi, bulunmamıştı bile. Gülümseyerek kendi düşüncelerini düzeltti. Bu artık *tarihî* bir tekne değil- di. Modern bir tekneydi. Bu düşünce onu güldürdü.

Göge doğru yükselen ahşap direklere baktı. Tüm mü- rettebatın sıraya dizilip kalın iplere asılmasını ve böylece metrelerce genişlikteki yelken bezinin yukarı çıkışını izler- ken kumaşın pırpır edişini duyabiliyordu. Ağır bir şey gibi görünüyordu, denizciler güneşin altında terleye terleye tüm güçleriyle iplere asılıyordu ki yelken bezi bir parça yukarı çıkabilin.

Demek bu şey böyle yapılıyordu. Caitlin tüm bu şeyin verimliliği ve nasıl da bozulmadan çalıştığı karşısında şaşır- dı. Bu devasa ve kalabalık teknenin, modern motorların yar- dımı olmadan nasıl bu kadar hızlı gittiğine aklı ermiyordu. Geminin kaptanına 21. yüzyıldaki motorlardan ve ne kadar hızlı gidebileceklerinden bahsetse acaba adam ne yapardı diye düşündü. Muhtemelen Caitlin’in delirmiş olduğunu düşünürdü.

Aşağı doğru baktığında altı metre altında her yana sıçra- yan suları, teknenin yan tarafına vuran ufak dalgaları gördü. Su o kadar hafif, o kadar maviydi ki büyüldü sanki.

Her yanında insanlar onu sıkıştırıyor, hepsi parmaklıkla- ra geçip dışarı bakmak istiyordu. Caitlin onlara baktığında birçoğunun ne kadar basit giyinmiş olduğunu fark etti; pek çoğu tunik ve sandaletliydi, hatta bazılarının ayakları çıp- laktı. Giyimleri zarif gözükken diğerleri ise bunlardan uzak durmaya çalışıyordu. Birkaç insan uzun gaga burunlu mas- keler giyiyordu. Birbirleriyle gülüp şakalaşıyorlar ve sarhoş görüntüsü veriyorlardı.

Aslında iyice baktığında fark etti ki yolcuların çoğu şarap- larını yudumluyor ve sabahın bu saatinde bile sarhoş görü- nüyorlardı. Şimdi fark etmişti ki tüm teknede sanki büyük bir partiye gidiyormuşçasına şenlikli ve kendinden geçmiş bir hava hâkimdi.

Caitlin parmaklıkların yanından kalabalığı yaparak, ço- cuklarını tutan ebeveynlerin yanından geçe geçe yavaşça fa- kat emin bir şekilde ön tarafa ilerledi. Nihayet istediği man- zaraya kavuşmuştu.

Köşeye doğru eğildi ve teknenin doğru- ca Venedik’e doğru yol alışı izledi.

Kentin görüntüsü nefesini kesti. Sınırlarını, birbirinin yanına dizilip denize bakacak şekilde inşa edilmiş güzel tarihî binalarını görebiliyordu. Bazı dış cepheler gerçekten kocaman ve şatafatlıydı, beyaz cepheleri her türlü döküm ve süslemelerle doluydu. Birçoğunun kemerli duvarları ve suya açık kemerli pencereleri vardı, ayrıca şaşırtıcı bir şekilde ana giriş kapıları su seviyesindeydi. İnanılmazdı.

Kişi gerçekten teknesini kapıya çekip içeri girebilirdi.

Tüm binalar arasında kiliselerden yükselen sarmallar ve ufukta görünen bazı büyük kubbeler vardı. Bu fevkalade mi- mariye sahip olan bir kentti, şatafatlı ve gösterişli bir tarzı vardı ve her şey denize dönük olacak şekilde tasarlanmıştı. Sadece su ile yan yana durmuyor, aynı zamanda onu kucak- lıyordu. Tüm manzara boyunca şehrin bir yanını öbürüne bağlayan küçük kemerli köprüler, her iki yandan yükselen merdivenler ve ortada da geniş bir düzlük vardı. Bu kısımlar yürüyen, oturan ve teknelerin gelip geçişini izleyen insanlar- la doluydu. Her yerde tekneler vardı. Kanallarda her şekil ve ebattan tekneler yüzünden yoğun bir trafik vardı. O kadar ki Caitlin suyu neredeyse göremiyordu. Şu meşhur gondollar da her yerdedi; kürekçileri kıyılarında durup onları suyun içinde hareket ettiriyorlardı. Bazılarının neredeyse on met- reye ulaşan boyunu görünce Caitlin uzunlukları karşısında hayrete düştü. Bunların arasında her türden ufak botlar ve tekneler dolaşıyordu; bazıları yemek götürüyor, bazıları çöp- leri topluyordu. Bu mekân canlı ve kıpır kıpırdı. Hayatında buna benzer bir şey görmemişti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.